MĚSTSKÁ KNIHOVNA VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

ŘEMESLA
ANEB
O POKLAD STRÝCA JURÁŠA

SBORNÍK DĚTSKÝCH LITERÁRNÍCH PRACÍ ZA ROK 2025/2026

ŘEMESLA

aneb

O poklad

strýca Juráša

Almanach dětských literárních prací
rok 2025/2026

Městská knihovna ve Valašském Meziříčí

Hodnocení literární a výtvarné soutěže
O poklad strýca Juráša 2025/2026
„ŘEMESLA“

Kategorie:	**Pořadí/Jméno:**
1. – 3. tř. próza	1. Šimon Dohnal, ZŠ Lešná 2. Klára Hlaváčová, ZŠ Krhová 3. Alžběta Štroblíková, ZŠ a MŠ Choryně
4. – 5. tř.	1. Kateřina Daňková, ZŠ Krhová 2. Ema Kývalová, ZŠ a MŠ Loučka 3. Alex Holý, ZŠ Krhová
6. – 7. tř.	1. Tadeáš Kopřiva, ZŠ Masarykova 2. Kateřina Kopecká, ZŠ Vyhlídka 3. Natálie Zimáková, ZŠ Salvátor
8. – 9. tř.	1. Bára Kollárová, ZŠ Žerotínova 2. Helena Štochelová, ZŠ a MŠ Loučka 3. Ema Randýsková, ZŠ Šafaříkova
1. – 3. tř. poezie	1. Ondřej Pavlica, ZŠ a MŠ Choryně 2. Jan Juřica, ZŠ a MŠ Choryně
4. – 5. tř.	1. Martin Štěpánek, ZŠ Krhová 2. Matyáš Juřica, ZŠ a MŠ Choryně
6. – 7. tř.	1. Karolína Zemánková, ZŠ Vyhlídka 2. Eliáš Dřímal, ZŠ Salvátor
8. – 9. tř.	1. Adam Hrdý, ZŠ Šafaříkova 2. Tomáš Kubíček, ZŠ Šafaříkova
1. – 3. tř. komiks	1. Eliška Minaříková, ZŠ a MŠ Choryně 2. David Šima, ZŠ a MŠ Choryně

4. – 5. tř.	1. Elen Marková, ZŠ Branky 2. Terezie Vrabcová, ZŠ Krhová
6. – 7. tř.	1. Veronika Pospíšilová, ZŠ Salvátor 2. Martina Klimentová, ZŠ Šafaříkova 3. Anděla Svobodová, ZŠ a MŠ Loučka
8. – 9. tř.	1. Varvara Konstantinova, ZŠ Vyhlídka 2. Mariana Vondrová, ZŠ Šafaříkova 3. Sára Foltýnová, ZŠ a MŠ Loučka

O KOUZELNÉ VAŘEČCE

Byla jednou jedna cukrárna a v ní žil cukrář. Cukrář pekl dorty, muffiny a koláče, ale nejraději pekl svou specialitu – buchty s mákem. Jednoho letního dne, když cukrář sbíral mák, našel (kouzelnou) vařečku. Vařečka byla z habru. Cukrář se vrátil do cukrárny a druhého dne se probudil s tím, že něco slyší. Vstal z postele a šel se kouknout. Hned, jak vstoupil do místnosti, uviděl tam vařečku samu vařit. Pekla dorty, muffiny, koláče a buchty s mákem. Cukrář se rozhodl, že bude stát u pultu a vařečka vařit. Jednoho dne došla mouka a byla zima. Cukrář si nevěděl rady co dělat a šel se kouknout do spíže a našel tam dvě vajíčka, trochu cukru a hrst ořechů. Ořechy pomlel na mlýnku, bílky oddělil od žloutků a ušlehal je s cukrem do sněhu. Pak do nich lehce smíchal ořechy a udělal z nich malé pusinky, které dal do trouby. O pár měsíců později, to už bylo jaro a cukrář zase měl mouku, tak po dlouhé době šel upéct buchty s mákem, takže zase měl peníze. Tak to šlo pořád do kola. Cukráře jeho práce bavila tak, že zcela zapomněl na kouzelnou vařečku. Ta mezitím stála v koutě a čekala, až jí cukrář pověří novými úkoly. Ovšem, tak se již nestalo a vařečka pomalu ale jistě začala pouštět kořen. Uplynul další rok a cukrárna byla díky cukráři nejoblíbenější široko daleko. Na jeho vyhlášené buchty s mákem, dorty, muffiny a pusinky nedal nikdo dopustit.

Při velkém jarním úklidu narazil cukrář na vařečku s kořeny. Zasadil ji před pekárnou a protože byla kouzelná, vyrostl z ní hned velký strom. Lidé začali říkat cukrárně U Habru. A i když se tento příběh odehrál už dávno, habr tam pořád stojí, stejně tak i vyhlášená cukrárna a to je dobře.

Šimon Dohnal
ZŠ Lešná

KOUZELNÁ VAŘEČKA

Byla jednou jedna kouzelná vařečka, se kterou se hodně dobře vařilo. Nebyla to ale ledajaká vařečka, měla své kouzlo. V jedné malé restauraci na kraji města sloužila svému kuchaři.

Jednoho dne ožila a začala sama vařit. Potají, jen když se jí chtělo. Jednou ráno když přišel kuchař do práce a začal vařit mnoho jídel, vařečka mu v rukou ožila. Kuchař se lekl, vařečku odhodil a ta se zlomila.

Vykřikl!!! „O né!! Moje vařečka, co jsem to udělal, jak to teď zamíchám?!" Vařečka ležela na dva kusy zlomená. „Mám další objednávky. Co si počnu? Zkusím jí opravit."

Kuchař vzal lepící pásku a vařečku slepil, ale kouzlo nefungovalo. Chtěl běžet do obchodu pro novou vařečku, ale neměl peníze. Hledal, čím by mohl vařečku nahradit, aby si vydělal peníze na novou. Nakonec se mu jídlo povedlo dovařit, prodat a vydělat si tak peníze. Celý šťastný běžel do obchodu koupit si novou vařečku. Byl tak rád, ale ne na dlouho. Při vaření zjistil, že nekouzlí tak, jako ta jeho stará oblíbená vařečka. I přesto byl šťastný, protože ji potřeboval, aby jídla navařil. Přeci jen bez vařečky kuchař jídlo neuvaří.

Díky nové vařečce se z něj časem stal nejlepší kuchař široko daleko. Jeho jídla chutnala jako z pětihvězdičkové restaurace.

Klára Hlaváčová
ZŠ Krhová

KOUZELNÁ NOČNÍ JEHLA

Bylo nebylo, byla jedna malá jehla. Patřila do šicí krabičky, ale pořád jen ležela na skříni a nikdo ji nepoužíval. Jednou si ji vzala holčička Maruška do pokoje. Večer usnula, ale o půlnoci se jehla probudila. Začala poskakovat sem a tam, jako by chtěla ukázat, že umí svoje řemeslo.

Ráno přišla maminka do pokoje a řekla: „Maruško, s tím si nemůžeš hrát, jehla je na šití." „A jak se šije, maminko?" zeptala se Maruška.Maminka si přinesla židli, roztržené tričko a začala ukazovat, jak švadlena pracuje.

Najednou se jehla zase probudila. Hbitě začala šít sama. Tričko bylo za chvilku krásně spravené. Maminka se divila, jak je to pěkně udělané: „To je ta nejšikovnější jehla, jakou jsem kdy měla." A od té chvíle dávali na jehlu pozor a věděli, že dokáže opravdové divy.

Alžběta Štroblíková
ZŠ a MŠ Choryně

ZLATÉ RUČIČKY NAŠÍ BABIČKY

V pohádkách se často píše o tom, že řemeslo má zlaté dno, že ten, kdo něco umí vyrobit nebo opravit se v životě neztratí. Je mi deset let a jsem ráda, že do rozhodování o budoucím povolání mi zbývá ještě hodně času. I v naší rodině se však rčení o hledání zlatého dna v řemesle uplatnilo.

Vše začalo v době, kdy babičku Lidušku propustili z propagace a přemýšlela o tom, jak si zajistí živobytí, jak se dostane ke „zlatu v truhle." Naštěstí zdědila nejen lásku k práci, ale i umělecké nadání. Z vyprávění vím, že od dětství ráda malovala, kreslila a modelovala výtvory z nejrůznějších materiálů. A právě to nasměrovalo babiččinu cestu do keramické dílny. Práci s hlínou má babička v krvi, i když do té doby ji nejvíce uplatňovala jen na zahrádce.

Začátky byly těžké. Sehnat materiál, vybavit malou dílničku potřebnými válečky, škrabkami, nožíky, špachtlemi, štětci, koupit pec na vypalování výrobků nebylo vůbec jednoduché a zapotil se i tatínek s dědou. A pak přišly týdny a měsíce zkoušek. Vzít hroudu hlíny a tvořit nebylo vůbec jednoduché, jak se zpočátku zdálo. Spousta výrobků prošla metodou pokus-omyl. V boji s keramickou hlínou nakonec zvítězila Liduščina zručnost, trpělivost a fantazie, které má i dnes na rozdávání. Její výrobky si lidé dříve mohli, prohlédnout, osahat i koupit na různých jarmarcích a trzích. Dnes je babička v důchodu a své figurky dělá jen pro radost. Největší úspěch vždy měly a mají malé zvonečky-figurky, kterým vdechne život a ony v jejich rukou ožívají. Nevěříte?

Sama jsem se přesvědčila, že se u nás doma dějí divné věci. Přichází vánoční čas a babička trpělivě navlékla srdíčka do právě vypálených zvonečků a opatrně je narovnala na okenní parapet. Venku začalo pršet a v pokoji se setmělo. Jen malý proužek z pouličního světla dopadal na hlavičky figurek. Zdá se mi to, nebo figurky ožily? Panna Marie se sklání nad jesličkami, kolébá malého Ježíška a zpívá: "Spinkej, spinkej, Ježíšku." Sv. Josef spokojeně pokyvuje hlavou. Nad chlévem se vznáší anděl a svítí betlémská hvězda. Jistě ukázala směr třem mudrcům z východu, kteří spěchají k Jezulátku s dary. A nejsou sami. K jesličkám míří muzikanti. Co asi zahrají svatému dítěti? Přibíhá žena s hrníčkem mléka a s ní druhá s krásně vypečenými koláči. Spěchá i myslivec, dědek s pilkou, chlapec s rybou. Nechybí ani pastýř se svým stádem oveček. Všechno odtroubí ponocný. Zvuk jeho trubky mě probral z krásného snění. V pokoji se rozsvítilo. Babička přinesla z dílny další figurky. Pomohu jí navlékat srdíčka, chtěla bych jim také vdechnout život, aby u betléma bylo v noci opět veselo.

Možná mě babička někdy zasvětí do tajů řemesla keramiky, možná jsem zdědila i špetku uměleckého nadání, možná mi hlína také učaruje. Čím skutečně budu, dnes zatím nevím. Babička Liduška v řemesle našla své „zlaté dno". I když žádnou truhlu se zlatými penězi jsem u ní nikdy neviděla, vím, že její zvonečky přináší lidem radost a potěšení, a to je pro ni víc než plná truhla peněz.

Kateřina Daňková
ZŠ Krhová

DŘEVĚNÝ KONÍK

Jsem Alžběta, dívka, která brzy zdědí práci se dřevem. Mého dědu si všichni slavní řezbáři moc chválili. Jednou jsem seděla na lavičce u chaty a vnímala jsem všechny zvuky přírody, šumění lesa, jemné bzukotání hmyzu a poté i krásné zpěvy všech ptáčků. A v tu dobu si za mnou sedl i dědeček, který se usmál a podal mi ručně vyřezaného koníka. Obdivovala jsem ho, měl dokonale vyřezané detaily, ať už stejně rovnoměrné oči nebo taky krásnou pusu, která zdobila jeho dřevěnou tvář. Byla jsem nadšená. Můj děda dělal zázraky.

Za naší chatou měl malou dílničku. Lidi ho ale nešetřili a chtěli vyrobit stoly, hromady židlí a kolikrát si i pro své děti přáli vyrobit malé, ale dost obtížné hračky. A děda si říkal, že se z jeho práce stala známá značka dřevěných věcí a rozhodl se jí dát nějaký název. Nic ho nenapadalo a já se mu snažila pomoct. Po chvilce jsme přišli na název Jindřichův nábytek, ale to nám přišlo moc obyčejné, a tak jsme přemýšleli co třeba Jindra, pracovník se dřevem? Ne ne, to nemá ten název, který by se k tomu hodil, a navíc je moc dlouhý. A protože se děda doopravdy jmenoval Jindřich, tak nás oba napadlo Jindra Kutil. No uznejte sami, jestli se vám to líbí či ne. Děda znal mnoho názvů ostatních firem a věděl, že už existuje např. název Rada nábytek nebo taky ty klasické jako je IKEA nebo JYSK, a proto si zvolil Jindra Kutil. Skoro nikdo ještě nepoužil název se slovem kutil. Když si připomeneme ten význam, tak to znamená, že pracuje nebo dělá něco rukama. Nyní se to bere jako starý název a lidé se snaží spíše vymýšlet stroje. Všichni zákazníci oceňovali jeho snahu a hlavně dokonalost.

Vždy po škole jsem běžela za dědou. S dědou jsme byli dobrá dvojka, už jenom kvůli tomu,

že máma prodávala ve stánku až do večera a táta odjížděl za prací i na několik měsíců. Bylo mi smutno, ale s dědou jsem úplně zapomněla být smutná, mohla jsem být sama sebou, dělat dobré věci a hlavně říct si svůj názor. Já neměla mobil, tátovi jsem volala každou neděli odpoledne přes dědovu starou Nokii, která s překvapením ještě fungovala. A po mobilu jsem ani netoužila, časy s rodinou a ostatními byly pro mě důležitější než se jen koukat do černé obrazovky. Toho koníka, o kterém jsem vám už říkala, jsem měla vždycky v pokoji. A při usínání jsem se na něj dívala. Stál stále na tom stejném místě v pokoji pod oknem, hned vedle postele. Pokaždé jsem ho jenom oprášila a položila zpátky.

A babičku tu taky občas navštívím. Přestěhovala se kvůli práci v cukrárně do Teplic, a proto se s ní moc nevidím. Babička dělá ty nejlepší chlebíčky a různé pečivo a zákazníci si u ní vyzvedávají hromady obložených chlebíčků a také koláčů na oslavy. Denně stráví nad pečením spoustu času. S dědou tvoří pár, který se k sobě hodí, na práci si dávají záležet a nadšení zákazníci a zdravá rodina je dělá těmi nejšťastnějšími na celém světě.

23. srpna byl den mých narozenin a já měla dostat překvapení. Maminka si na ten den vzala volno, aby mohla strávit narozeniny se mnou. Tatínek mi poslal hezkou esemesku se smajlíkem dortu. Děda u babičky objednal 10 kousků makového frgálu a 5 buchet s kokosovo-mátovou náplní. No toho všeho jsem si vážila, ale já stejně jako první běžela za dědečkem, který mi dal to největší, co mi mohl dát, velké objetí a krásné lodičky přesně navržené pro mě. Byly malé, měly na sobě motýlka, který byl vyřezaný a neměly podpatek. To byl ten nejvíce originální dárek, co jsem dostala. Padly jako ulité, protože děda znal moji velikost.

A tak to pokračovalo.....děda vyráběl, babička pekla na zakázky. A maminka, aby nás uživila, tak prodávala buď to ve stánku nebo pomáhala připravovat dřevěné budky. A prodávala ty klasické trhové věci, které si na trzích koupíte. Roky mi přibývaly a ze 4. třídy jsem se dostala na vysokou. Točilo se to dokola a já se učila základní věci, jak pracovat se dřevem. Dále by jste asi čekali, že děda bude stárnout a já růst, ale ne, stalo se něco nečekaného. Když si děda položil na parapet do kuchyně kus dřeva, aby mohl další den vyřezat hrnek s konvičkou a šel si lehnout, nečekaně se tam objevili dva skřítci. Ani ne skřítci, ale prostě jedno kladívko a jeden nožík. Chtěla jsem jít taky spát, ale tohle bylo důležitější, sledovala jsem je. Navíc měli ruce a nohy. Jeden si toho všiml, něco zašeptal a ten druhý přikývl. Pak se pustili do práce. Nožík vyřezával a kladívko to krásně zarovnalo, aby dřevo bylo rovné a dalo se s ním skvěle pracovat. Do 3 minut měli hotovou sadu na dýchánek - 5 mini hrníčků a jednu obrovskou konvici. Pak zmizeli. Šla jsem se podívat jestli to nebyla iluze, ale ne, vzala jsem to do ruky a viděla pravý ručně dokonale vyrobený hrnek s konvicí. Šla jsem spát a přemýšlela, co a proč se stalo. Napadla mě spousta nápadů. Co když to jsou lupiči, kteří možná něco vyrobí, ale pak i něco ukradnou? Nebo to jsou hodní skřítci, které zaklela čarodějka? I když mi bylo dvacet tři, fantazii jsem měla velkou. Zítra je zkusím chytit, ale mohla bych je vystrašit a o tak skvělou práci jako dělá děda, nemůže přijít. Pak jsem ale usnula.

Děda se mě ráno ptal, jak se tam ocitl ten hrnek s konvicí. Já je zapomněla schovat. Nechtěla jsem mu zatěžovat hlavu, když už není nejmladší, tak jsem jenom řekla, že jsem to vyrobila já. A dědeček se jenom usmál, že se od něho učím skvěle a rychle. Druhý den večer jsem tam naschvál položila kus dřeva a děda ho tam brzy taky položil. A pak jsem se jenom dívala. Objevili se a z dědova dřeva vyrobili krásnou sadu vařeček s našimi jmény. Pak jsem čekala, co vyrobí z mého. Nic, podívali se a odešli, moje dřevo tam zůstalo. Tak teď jsem se v tom úplně

zamotala. Vyrábí krásné kousky, ale jenom z dědova dřeva? A k tomu jsou tu z ničeho nic každý večer. I tak jsem se šla pokochat krásou z vařeček, které vyrobili. Byla tam všechna jména: Jindřich, Alžběta, Anežka, moje babička, a Milena, moje mamka. I tak mi hlavu nebralo, proč ty naše jména znají oni. Umí číst myšlenky?? Na třetí noc se musím připravit. Až děda položí na parapet dřevo, počkám až přijdou, potom je chytnu a budu se jich ptát, co tu dělají. Jo, mám plán a teď jdu spát. Ráno byla konečně sobota a my s mamkou pracovaly na zahradě. Naše chata vyžadovala hodně péče a byly jsme na to s mamkou samy.

A zase byl večer a opět přišli ti malí kutílci - kladívko a nožík. A já je chytla, teda spíž jednoho jsem zatahala za nohu. A on vykřikl: „Aaaa pust mě!!" Dost mě překvapilo, že mluví stejnou řečí. Ale i tak jsem se jich zeptala: „Co tu děláte? A proč jste vůbec tady??!" Oni se koukli na sebe a pak to z nich vylezlo: „Jsme dva kutilové a rádi pomáháme slabým. Tvůj děda byl nejlepší kutil, kterého jsme znali. Pomohli jsme mu ze začátku a on se postupně zdokonaloval a zlepšoval. A když na to teď budeš sama, i s učením a prací na zahradě, ze začátku ti pomůžeme jako všem jiným." Hleděla jsem na ně a říkala si proč byl? On pořád žije, je mu 75 let. Ale oni jenom odpověděli: „Všechno se dozvíš v pravý čas." Koukala jsem na ně a nevěděla, co říct. A tehdy se to stalo. Děda umřel. Ale nadále na něj myslíme a já se od něj toho hodně naučila. A ten koník mi to vždycky připomene, ale s firmou Jindra Kutil jsem neskončila. Skřítci mi pomáhali a takto jsem to vyprávěla svým dětem, které také jednou zdědí tuto skvělou práci a budou ji dělat jak nejlépe to půjde a hlavně s láskou. Můj děda mi navždy zůstane v srdci. Konečně jsem pochopila, že skřítci nelhali. A na dědu mám ty nejlepší vzpomínky. Z toho plyne ponaučení, že si máme vážit toho, co jiní nemají. Já si toho vážím a bude to pohádka z reality, kterou si bude pamatovat celá naše rodina.

S pozdravem Alžběta

Ema Kývalová
ZŠ a MŠ Loučka

POVÍDKA O ŽIVÉM KLADIVU

Bylo nebylo,..hmm to všichni známe, ale věděli jste, že existovalo jedno kladivo – né jen tak obyčejné kladivo, ale OŽIVLÉ kladivo? Používal ho kovář Franta z Františkova, který se s tím kladivem jednou ták praštil do prstu, že když zaklel, bolestí vyslovil kouzelné zaklínadlo a nechtěně tak kladivo oživil.

A když oživlo, první věc, co si pomyslelo, bylo, jak to asi vypadá za dveřmi kovárny? Při první příležitosti se vrhlo do brašny prvnímu kolemjdoucímu, co navštívil kováře, aby zjistilo, co může všechno zažít. V nejbližší vesnici jen zíralo. Všude samí obchodníci, farmáři, řemeslníci, kteří prodávají svá mistrovská díla. Ale co ho zaujalo nejvíce? Plakát, který visel na stromě a oznamoval, že do vesnice přijel Cirkus. Na tom plakátu svítil nápis, jako jasné slunce, který oznamoval, cituji: „Hledáme oživlé předměty"! Kladivo si řeklo: „Můžu to zkusit". V cirkuse ho přijali s otevřenou náručí a touhou ho všem ukázat. Kladivo v cirkuse vidělo čím dál více lidí, až se stalo celosvětovou celebritou. A víte, co na něm bylo tak zajímavého? To, že trpělo fóbií z

rány. A tak vznikaly komické situace, když se vyhýbalo všemu, co připomínalo úder.

I když se zdálo, že nikdy kvůli své fóbii nemůže ve světě uspět! Opak se stal pravdou. A proto, nikdy nevzdávej své sny! Protože když to nevzdáš, může se stát něco, co tě úplně překvapí – stejně jako to kladivo!

Alex Holý
ZŠ Krhová

KOVÁŘ MATYÁŠ

Kdysi dávno v daleké zemi žil jednou jeden kovář. Jmenoval se Matyáš a žil si poklidně ve své chaloupce. Občas za ním někdo přišel, že potřebuje podkovu nebo třeba kladivo a on mu ho ukoval. Zkrátka, vedl si poklidný život. Ani nouzi o peníze neměl. Ale jednoho dne se mu stala hrozná věc a pokaždé když se k ní pak později vrátil, tak si vyčítal, že se nezachoval jinak. Stalo se to 14. srpna...

Ten den se už pomalu začalo sklízet obilí. Obchodníci z daleka sem přijížděli prodávat kožešiny a jiné zboží potřebné k přežití zimy. Zima sice ještě nebyla, jak se říká, za dveřmi, ale lidé chtěli mít zásoby, kdyby sem už obchodníci nezavítali. V minulosti se to hodně lidem nevyplatilo. Matyáš měl zrovna důležitou objednávku. Musel za dva dny stihnout ukovat osm podkov, zabalit je do obalu, který je potřeba koupit, a doručit je chovateli koní, který už nepochybně čeká na objednávku. Měl je totiž doručit co nejrychleji. Když konečně zabalil podkovy, vyrazil k chovateli koní, který bydlel na opačné straně vesnice. U chovatelova domu se Matyáš zastavil a zaklepal na dveře. Otevřel mu nerudný muž s rozcuchanými vlasy a s poněkud štíhlou postavou. Oblečen byl v košili a špinavých pracovních kalhotách: „Co chceš?" Když však spatřil Matyáše a balíček v jeho rukou, mihl se mu po tváři malý úsměv. „Myslel jsem si, že to nestihneš," řekl a vzal si balíček s podkovami. „Víš, snažím se dělat všechno včas," podotkl Matyáš, otočil se a odešel. Platilo se předem.

I poté měl však Matyáš nabitý den. Neměl totiž jen jednu objednávku. Musel ještě ukovat dva nože a odnést meč. Matyáš nejdřív ukoval dva nože a když je ukoval, dal si oběd. Po tvrdé práci s kladivem mu teplá bramborová polévka přišla vhod. Když dojedl zabalil ty dva nože do plátna, které si bral všude s sebou a vyrazil k okraji vesnice. Úplně na okraji vesnice se Matyáš zastavil u hnědé chatky na jejímž prahu stál postarší muž. Oblečen byl v otrhaném plášti, který sahal až na zem. Matyáš přistoupil blíže k muži a zeptal se ho: „vy jste ten muž, co chtěl ty nože že jo?" Muž se otočil k Matyášovi: „Ano, jsem to já," řekl. „Myslel jsem si, že mi je dáš až zítra, ale jestli to bude dneska nebo zítra, je mi celkem fuk" a vzal si od Matyáše nože. Když už se měl Matyáš k odchodu, neznámý muž ho zastavil: „Dávej si dneska pozor mladíku. Mám takový divný pocit, že se dneska stane něco hrozného." „Budu si dávat pozor," slíbil Matyáš a podotkl: „a já už nejsem žádný mladík!" A odešel směrem ke své chatce, zamyšlený nad slovy starce.

Stařec hleděl za odcházejícím kovářem. „Pche," pomyslel si stařec. „Prý že není mladý. Spíš naopak. Je v té nejlepší formě." Stařec se otočil a vešel do své chatky. U kuchyňského pultu vytáhl oba dva nože, prohlédl si je a pochvalně přikývl. „Dobré nože," pomyslel si, „tak dobré jsem dlouho neviděl." Nakrájel a namazal si chleba a vyšel ven před dveře na terasu, kde se

svalil do houpacího křesla. „To je život," řekl si sám pro sebe a zahleděl se do dálky za vesnicí.

V tu chvíli zbystřil. Tak dvě míle před vesnicí se náhle zvedl oblak kouře. I přes dálku stařec rozpoznal záblesky čehosi kovového a lesklého. Stařec měl podezření „ne. To není možné!" řekl. Ale když se oblak přiblížil na vzdálenost 300 stop a když z toho oblaku začali létat zapálené šípy, které svištěli k vesnici, už nebylo pochyb. Stařec se zvedl a začal křičet: „Jsou tu! Utečte, dokud můžete! Morové se vrátili!!!" zařval stařec, když si první zapálené šípy našly svůj cíl.

Matyáš už skoro došel ke své chatce, když tu se najednou rozlehl po celé vesnici výkřik. Nebylo možné rozeznat slova, protože ta slova byla pronesena v čiré hrůze. I tak však Matyáš poznal, že vykřikl zrovna ten stařec, kterému Matyáš před chvílí předal objednávku. Vtom se rozezněl vojenský roh a naplnil vše odporným hlukem, kterému se nedalo uniknout. A když zvuk rohu už skončil i tak nebylo úplné ticho. Rozezněly se výkřiky lidí a Matyáš si uvědomil, že někdo zaútočil na vesnici. Ale kdo? Vždyť od směru, ze kterého zněly a zní výkřiky nikdy a nikdo neútočil. A vtom ho to trklo! Morové! V čiré hrůze přestal uvážlivě myslet a nastavil pud sebezáchovy. Rozběhl se směrem k východu z vesnice a když doběhl k lesu u vesnice, vrhl se do lesa. Běžel a běžel, nevnímal okolí ani únavu. Nakonec byl tak unavený a vyčerpaný, že se svalil do trávy a ztratil vědomí.

Probudil se v noci. Byla hrozná tma a nevěděl, kde je. A pak viděl vedle sebe ošuntělou cedulku s nápisem Dolní Kralovany. A už věděl kde a vzpomněl si taky na včerejší události. S heknutím se zvedl na nohy, a protože už věděl, kde je, vydal se na cestu k rodné vesnici. Za svítání k ní dorazil. Byl však v hrozném stavu, a tak si lehl jen tak do trávy a dlouho tam odpočíval. Když se cítil o něco lépe, vstal a došel k okraji lesa. Už pochopil, proč upadl do bezvědomí. Od své vesnice totiž uběhl 20 mil za pouhých 200 minut. To byl jeho rekord! Na okraji lesa se zastavil a koukl se na vesnici. Byl to hrozný pohled!!! Víc, než jedna pětina domů shořela a z nich teď zbyla jen hromada černých a ohořelých trámů nebo dveří. Matyáš se zhrozil nad tím, jak jeho rodná vesnice vypadala, ale trochu si oddechnul, když viděl, že jeho kovárna je celá a nepoškozená. Potom se koukl na ulici. Nikdo tam nebyl a Matyáš věděl proč. Lidé se totiž něčeho báli. Nebo spíš někoho. Báli se Morů. A oprávněně, protože tento národ měl pověst krvavých zabijáků.

Morové zajisté měli hlavní sídlo v domě starosty vesnice. A v tu chvíli Matyáš na něco přišel. Starosta vesnice finančně podporoval jako jeden z mála boje proti nepřátelským národům. A Morové byli jedním z nich. A že jsou tady Morové, to taky určitě není náhoda. Morové totiž chtějí zabít starostu vesnice! Došlo Matyášovi. Vtom k němu po větru doletěl zvuk. Bylo to zatloukání, sekání, řezání a slabé výkřiky. Matyáš si prohlédl vesnici. Nikde nikoho neviděl. Když tu zabloudil očima k malému náměstíčku. „Aha, tak oni chtějí starostu popravit!" bliklo mu v hlavě, když viděl rozestavěnou a vyvýšenou plošinu. Když o tom tak přemýšlel, dávalo to smysl. Morové by tím jednak zabili starostu vesnice, a ještě by zvětšili strach z nich u prostého lidu. Vyplatilo by se jim to. Ale Matyáš si řekl, že starostu zachrání, a to ze dvou důvodů. Morové totiž vesničany určitě hlídají a nebudou čekat, že tam přijde on. Navíc, proč to nezkusit. A taky se pomstí za všechny ty spálené domy. Matyáš se rozhodl. „Zachráním starostu," řekl si pro sebe. „No jo, ale jak to udělám?" přemýšlel Matyáš. Mohl bych se vplížit do domu starosty, zachránit starostu, ale co pak? Mory sám se starostou nepřemůže. A co kdyby nám pomohli ostatní rolníci, různí řemeslníci a prostě všichni vesničané? V Matyášovi se rozhořela malá jiskřička naděje, ale vzápětí pohasla. Matyáš vzdychl. I kdyby našel vesničany, nedokázal by je přesvědčit, aby se postavili Morům. Byl v nich hluboko zakořeněný strach a toho se jen

tak nezbaví. „Mám to!" řekl si pro sebe Matyáš. „Morů je přibližně dvacet, ale vesničanů tak dvě stovky. Tím všechny, doufám, přesvědčím a pak Mory vyženeme." Znělo to celkem komplikovaně a Matyáš se bál, že se něco pokazí. Ale dodal si odvahy a vyrazil do vesnice. Nejdřív šel opatrně a pak u dveří do své kovárny zrychlil. Měl totiž plán. Nejdřív se vybaví nějakou zbraní ze své kovárny. Pak zachrání starostu a se starostou přesvědčí vesničany. A pak zaženou Mory.

Když vešel do své kovárny, už předem věděl, jakou zbraní se vybaví. Vybral si svůj obouruční meč, který ukoval kdysi před lety. Považoval ho za svůj nejlepší výtvor. Vzal si ho ze stojanu prohlédl si kovárnu a odešel z ní s myšlenkou, že se do ní možná už nikdy nepodívá. Namířil si to k starostovu domu a tiše se kradl vesnicí. Všude bylo prázdno. Potom přišel k okraji náměstí. Matyáš pořád slyšel hluk, který slyšel předtím. Dodal si odvahy a vykoukl za roh stěny. Na náměstí se stále stavěla vyvýšená plošina. Nedaleko plošiny stál starostův dům. Tam se musel Matyáš dostat.

Matyáš se sice hrozně bál, ale věděl, že to teďka musí zvládnout. A tak pomaloučku, potichoučku došel až ke starostovu domu. Nikde nebyly žádné stráže, a tak se srdcem až v kalhotách vešel dovnitř. Ocitl se v hlavní místnosti, kde se pořádaly slavnosti. Matyášovi se málem zastavilo srdce! Naproti dveřím stál strážný!!! Pak ale Matyáš zjistil, že spí a málem se rozesmál, že to nepoznal. Opatrně přistoupil ke strážnému a nemalou silou ho bouchl do spánku. Strážný se tiše a ztuhle svezl k zemi a Matyáš pokračoval ke dveřím za strážným. Ke dveřím přistrčil ucho a zaposlouchal se. V místnosti byli dvě osoby. Tu jednu poznal podle hlasu hned a bylo jasné, že ta druhá osoba je vůdce Morů. Krátce se rozmyslel a vtrhl dovnitř! Od malého stolu na něj zíraly starosta a vůdce Morů. Matyáš neváhal. Přiskočil k vůdci a pokusil se ho bodnout do břicha, vůdce Morů se však včas vyhnul a zasmál se. Věděl, že vyhraje. U pasu měl totiž ještě dvě dýky. A v tu chvíli přiskočil starosta a loktem bouchl do vůdcova břicha a pak ho pohotově bouchl do spánku. Matyáš na starostu zíral. Snad nikdy neviděl tak rychlého muže. A pak se vzpamatoval. Pozdravil starostu a vysvětlil mu jeho plán. Starostovi zazářily oči. „Odplata!" řekl.

Matyáš se starostou postupně obcházeli vesničany a přesvědčovali je. U některých to bylo lehké u některých zas těžké. Ale nakonec shromáždili celkem hodně lidí a zaútočili na Mory. A jak to dopadlo? Matyáš spolu s ostatními lidmi zvítězili!!! A ptáte se jak? Matyáš nad tím často přemýšlel, ale nikdy ho nic rozumného nenapadlo. Až ve stáří na to přišel. A ptáte se na co? Je to velice jednoduché a prosté a má to jen pár slov. Ale je to důležité. Ta slova zní: Naděje, víra, láska a přátelství vždy nakonec nějak zvítězí a když ne, tak zlo, nenávist a závist změkne sama.

Tadeáš Kopřiva
ZŠ Masarykova

MAMINKA PEKAŘKA

Blíží se čas Vánoc a maminka má plno zakázek na její domácí, ručně pletené vánočky a plno dalšího cukroví. Kouzlo jejich Vánoček je pečení ve staré peci, která je na vejmínku po stařečcích. Maminka tedy zatopí pod pecí a libuje si, jak jí to krásně jde. Ale to by nebyly Vánoce, kdyby se nestal nějaký průšvih. Vánočky už v peci zlátnou, když nejednou se začne z pece

linout dým. To ještě nechává maminku v klidu a jen si pro sebe řekne, že to zase zlobí čert v komíně. Ale tentokrát to není jako v pohádce. Pec je tak horká, že pomalinku začne praskat, až spadne.... a ten čert, tam tentokrát byl doopravdy. Maminka má oči pro pláč. V peci byly všechny ty její vánočky, které s láskou peče pro celou vesnici. Neví, co má dělat a co se vlastně stalo. Pec byla stará a předávala se z generace na generaci. Už jako malá holčička pomáhala své babičce v této peci péct vánočky a učila se toto krásné řemeslo – pekařinu. Nemohla uvěřit, že tato tradice skončí u ní a nebude moci toto předat svým dětem. Vánoce jsou brány jako svátky klidu, pohody, štěstí a rodiny. Takto to přeci nemůže skončit. A rodina je ten klíč ke štěstí. Tatínek, který se právě vrátil z práce domů, uvidí uplakanou maminku. Obejme ji a zeptá se, co se stalo. Ale než maminka cokoliv řekne, uvidí tu pohromu.

Přemýšlí, jak to dát dohromady, ale nic je nenapadá. Jako v té lidové písničce Pec nám spadla, pec nám spadla, kdopak nám ji postaví? Maminka si, ale vzpomněla, že jako malá vídávala u své babičky ručně vázanou knížku a tam bývala kreslená pec. Jako malé dítě tomu nevěnovala pozornost. To muselo něco znamenat. V podkroví byla ukrytá stará truhla, ve které měla maminka schované věci na památku a přesně tam se skrývala tato krásná kniha. A tady byl ručně malovaný plánek, jak ještě stařiček stavěl tuto pec ze starých šamotových cihel. A tak tatínek i maminka začali přebírat cihlu vedle cihly a pomaličku podle plánu i s trochou novoty stála před nimi ....PEC. Maminka je šťastná, ale i přesto měla v očích malé slzičky. Pec se sice povedla opravit, ale co s těmi vánočkami, které byly ze všech jejich zásob a Vánoce se blížily. Ale i toto má šťastný konec.

Rodina není jen maminka, tatínek a děti, ale jsou to i lidé z vesnice, kteří přišli, aby pomohli. A nepřišli s prázdnýma rukama, ale jedni přišli s moukou, druzí s vajíčky a třetí s droždím, až se sešlo tolik zásob a tolik pomocníků, že se mohlo zase začít péct, aby byly zase ty kouzelné Vánoce. Ale tentokrát na to už nebyla maminka sama, pomáhala celá vesnice. Maminka byla tak šťastná. I přesto, že recept na maminčiny vánočky, byl starý tajný rodinný recept, podělila se o něj i se sousedy. Protože staré světničky bývali malé, a teď už nepekla maminka sama, ale s celou vesnickou rodinou, tak sousedé s tatínkem nachystali zázemí pro pečení v hospodě na návsi, která byla naštěstí kousek od naší pece. A tak se začalo odehrávat kouzlo Vánoc a práce šla všem hezky od ruky. A zase se celou vesnicí linula vůně maminčiných vánoček.

Maminka nevěděla, jak má všem poděkovat, že se na ten jeden den spolu s ní stali pekaři a pekařkami. A jak by mohla pekařka poděkovat než něčím pečeným, a tak přišla na řadu zase ta rodinná kuchařka, která jim pomohla zachránit pec. Když tak listuje v knížce, co by mohla pro všechny upéct, a tak jim poděkovat, všimla si, že úplně na zadní straně je přilepená obálka, která vypadá ještě stařeji než samotná kuchařka. Opatrně ji otevře a vytáhne recept na medové perníčky. Recept je krásně psaný, jako by ho někdo přímo maloval. Tak to bylo přesně to, čím by všem chtěla poděkovat. Medové perníčky jsou přece symbolem Vánoc. V minulosti měli své tvary, kterými se vyjadřovali různé pocity, jako třeba vděčnost a dík.

Tak, a to je konec pohádky, všechno dobře dopadlo a nezapomeňte, že všechny maminky jsou pekařky a ta moje je kouzelná pekařka a když si neví rady, tak teď už ví, že na to není nikdy sama.

A abyste na to nebyli ani vy sami, tak se s vámi podělím o recept na naši vánoční vánočku. Budete potřebovat:

100 g rozinek
4 lžíce rumu
50 g čerstvého droždí
200 g moučkového cukru
150 g másla
50 g sádla
1 kg hladké mouky
½ lžičky soli
5 žloutků
1 sáček vanilkového cukru
½ lžičky strouhaného muškátového oříšku
100 g loupaných mandlí
100 g vlašských nebo lískových ořechů
1 vejce na potření
1 hrst mandlových lupínků na posypání

Z mléka, droždí a lžičky cukru uděláte kvásek. Smícháte s ostatními ingrediencemi a necháte vykynout. Poté spletete z jednotlivých pramenů vánočku a máte hotovo.

Dobrou chuť a krásné Vánoce.

Kateřina Kopecká
ZŠ Vyhlídka

CHLÉB, KTERÝ NÁS SPOJUJE

U nás v rodině se naše rodinné řemeslo nepředává v dílně, ani v továrně. Je to řemeslo plné vůně a mazlení se s těstem. Moje prababička Jarmila, byla pekařka. Pracovala v pekárně. Vstávala vždycky hodně brzy, když venku ještě byla tma. Zadělávání a kynutí těsta bylo ni tím největším kouzlem Chodila do pekárny a s dalšími pekaři, tam pekla bochníky pro celé město. Vždycky nám říkala, že chléb je Boží dar a že by si ho lidi měli více vážit. Byla první, kdo nám dětem, ukázal lásku k chlebovému řemeslu.

Moje babička Jana se do pekařství a pečení chleba také úplně zamilovala. Nejenže sama peče chleba, ale vede i kurzy kváskování, ve kterých učí i ostatní lidi lásce k pečení. Učí je řemeslu kváskování. Učí je, jak si doma upéct výborný a zdravý chleba a jak pečovat o kvásek. Mazlí se s kusem těsta, které vytvaruje do bochníku, A tak se z dalších lidí stávají nadšení pekaři. Moje babička lidem vysvětluje, že kvásek je jako miminko, které potřebuje nejen nakrmit, ale potřebuje také vodu, lásku a péči. Jedině tak bude silný a udělá z těsta nádherný bochník. Dokonce mi babička jednou řekla, že kvásek někomu umřel. Bylo mi ho moc líto, proto mi babička musela vysvětlit a ukázat, jak kvásek zase oživit, krmením a péčí. Pochopila jsem, že pro babičku to není jen mouka smíchaná s vodou. Když jsem jí jednou pozorovala při kurzu, byla jsem na ní pyšná, že tolik lidí chce péct chleba podle ní. Babička svým kurzem neučí jen postupy, ale i tradice, které mají dotek a tvoří vůni domova. Dokáže bochník nazdobit obyčejnou

žiletkou tak, aby se na něm v troubě při pečení, vytvořily květiny. A to už není jen řemeslo, ale také umění. Babiččin chléb byl dokonce na jedné soutěži a byl ze všech nejlepší. Moje babička je moc dobrá pekařka.

A moje maminka? Ta toto pekařské řemeslo naší rodiny, posunula ještě dál. Peče speciální, skládaný, bylinkový chleba. Pokaždé, když chleba peče, provoní celý dům. Moje maminka má ráda vůně a proto říká, že vůně chleba je ten nejkrásnější parfém domova. Peče chléb lidem na oslavy, svatby, výročí i na chvíle, kdy se rodina sejde kolem jednoho stolu. Její chléb je vždy středem pozornosti na každé oslavě, protože je moc dobrý. Myslím si, že to není jen kvůli jeho chuti, ale také proto, že je upečený s láskou. Toto krásné řemeslo chci také jednou umět. Zkouším zatím péct bagety a moc mě to baví. Ať už je to kváskový, nebo jiný chléb, každý upečený bochník v sobě skrývá kouzlo. Spojuje lidi. Vzácní hosté se vždy vítali chlebem a solí. A řemeslo pekařství je víc než jen obyčejná práce. Při pečení chleba se učíme trpělivosti, když čekáme na vykynutí, učíme se lásce, když pečujeme o kvásek. Pekařství není jen řemeslo, protože do této práce dáváme kus svého srdce.

Natálie Zimáková
ZŠ - Salvátor

TĚŽKÉ ROZHODNUTÍ

„Jednou to přijít muselo," usměje se na mě paní Krásná, naše třídní učitelka. S nechutí se obrátím na Adélu. Znuděnou, ale přesto s pusou od ucha k uchu. Už si vybrala, chce být kadeřnicí. Bude skvělá, ráda si povídá a musí se jí nechat, že o své vlasy se stará, jak nejlíp umí. Se svými oříškovými vlasy, které se na pomalu slábnoucím podzimním sluníčku zlatavě třpytí, zelenohnědýma očima, hubeným tělem a s líbezným úsměvem na baculaté tváři vypadá prostě skvěle! Můj pohyb vycítí a i přesto, že si právě povídala o nějakém seriálu s Emou a Beou, tak se na mě otočí a s pobaveným úsměvem se zeptá: „Co si přeješ, Klári?" Takticky neodpovídám. „Hele, na to, že jsi vždycky rozhodná, tak o své budoucnosti nevíš?" Trochu mě to rozhodí. „To je ještě času, není ani konec října," zatváří se zodpovědně. „To sice ano, ale s takovým přístupem se nerozhodneš ani u odesílání přihlášek." I když mě její tvrzení pobouřilo, tak musím uznat, že má pravdu.

Zadívám se do třídy, není nás málo, rovných 30 žáku. Já a Áďa se bavíme skoro se všemi, o Emě a Bee se to už tak říct nedá, jsou nejlepšími kamarádkami a my dvě, s našimi neustálými primitivními dotazy, jejich sociální baterky vysilujeme dostatečně. Všimnu si jednoho nového spolužáka. Přestože s novým Tomášem a Hankou jsem se skamarádila hned v prvním týdnu, s ním jsem si pořád cizí. Jmenuje se David, má blonďaté vlasy a nebesky modré oči. Z rozhodování oboru povolání vypadá stejně nejistě jako já. V brožuře listuje sem a tam. Po asi vteřinovém váhání k němu vykročím.

Přestože je hodina výslovně volná, skoro všichni mne pozorují, jako bych spáchala sebevětší zločin. Z jejich pohledů mi není zrovna nejlépe a zmůžu se jen na nerozvážné ahoj. Mojí přítomností zaskočený sebou škubne, div nespadne ze židle. Nemluví, nechá mě pokračovat. „Jak vidím, tak své vysněné povolání nemáš, že?" maličko podezíravě se na mě podívá. „Ne,

právě že už mám, chtěl bych být pekař. Miluju pečení a vytváření nových receptů, které chutnají, pozorovat, jak s radostí v očích a se sbíhajícími se slinami mizí různorodé dobroty nacházející své pány z regálů, musí být skvělý pocit." Zhluboka se nadechne, jako by tu byla neviditelná energie, která by mu dodávala naději, odvahu a sílu v to, v co se rozhodl. Jeho pohled je přímý s nadšením a pýchou za své řemeslo, které bylo, je a bude spojené s radostí. Kývnu na něj, že jsem mu rozuměla a se zvoněním se rozloučíme. Myslím, že se z nás stanou dobří kamarádi.

Ráno se vystrojím, jak nejlíp umím, do třídy doslova vběhnu v poslední minutě, naštěstí jsem si nemusela brát žádné těžké věci, to by mě ještě zdrželo. Přes sebe mám přehozenou tašku a na sobě kratší, vlastnoručně šité modré šatičky lemované našitou bílou krajkou. Mé husté blond vlasy, které při mé rychlosti za mnou vlají jako vlajka, mám skoro až po pas. Povznáší je bílá mašle připevněná na gumičce, která vlasy spíná do culíku, a zepředu jemný make-up. V pátek máme vždy kratší vyučování a k tomu ještě super předměty. Mám dost času přemýšlet o své kariéře. Davidova slova mne nadchla, líbila se mi ta úžasná energie, která z jeho rozhodnutí vyzařovala. Celé hodiny ve škole jsem věnovala přemýšlením, co mě baví, a co naopak ne, a jak bych to mohla využít. Bohužel marně.

Na obědě jsem seděla s Adélou, Davidem, Hankou a Tomem. Strašně jsme se nasmáli, nejraději bych se s nimi před školou neloučila, každý ale máme cestu domů jiným směrem. Obvykle mi cesta trvá kratší dobu, ale rozhodla jsem se zajít si ještě do obchodu. Už jsem si vytahovala svůj koláč, když zbystřím starší paní, které se rozsypal nákup. Podám jí poslední pomeranč, usměje se. „Děkuji za pomoc, slečno," vděčně se na mě podívá. „Máte nádherné šaty," řekne upřímně. Úsměv jí samozřejmě oplatím. „Ano, děkuji, šila jsem si je sama a..." zarazím se a usměji se ještě víc. „Mějte se," zamávám jí na rozloučenou.

Tašku jsem odhodila vedle stolu a vytáhla šicí stroj, na který jsem od začátku školního roku nešáhla, a přitom jsem ho tak milovala. Přes celou sobotu a neděli se věnuji šití. Stříhám, zašívám, našívám, až je můj pokoj zapálený pilností. Po dlouhé práci mám hotovo. Ušila jsem si světle žlutou sukni až po zem, která má těsně ke konci našité vzory barevných kytiček. Jednou větou, prostě miluji jaro, a už konečně rozumím té energii. Je to nádherný pocit obsahující nadšení, kreativitu, pyšnost a především radost. Radost, kterou člověk má, když svým řemeslem vykouzlí úsměv na tváři.

Bára Kollárová
ZŠ Žerotínova

TAJEMSTVÍ ŘEZBÁŘŮ

Milý deníčku, chtěl bych ti napsat o tom co se mi stalo před rokem...

Jednoho obyčejného rána jsem vstal z postele opět do tichého, prázdného pokoje. Na stole ležel krajíc chleba s máslem a na ponku jsem dokončoval dřevěnou ovečku. Vedle jsem měl položené rýdlo, nože a dláto, bez kterých bych se při řezbářství neobešel. Aneb jak říkával můj praděd i děd: „bez dláta a paličky se neobejdeš."

Bylo to jako každé jiné ráno, dokud se do mého obchodu nepřiřítila parta hlučných kluků. Začali se mě ptát: „Hej dědku, co tu děláš?" řekl jeden z nich. „Vyřezávám tu různá zvířata a

strašidla.“ „Cože? To ještě existuje?! Haha!“ odpověděl malý kluk. Nakonec se mi začali všichni smát, že prý si nemysleli, že jsem až tak starý. „Buď si něco koupíte, nebo půjdete pryč!“ řekl jsem... “Nebo ti to tu zničíme, co hoši?“ odpověděl jeden z nich. „Co kdybychom mu ukázali, co jsme zač?“ křikl na ně nejvyšší kluk. „Jo!“ řekli sborově. Pak ten nejvyšší, co to celé vedl, strčil do jednoho regálu. Regál se zakymácel a všechny figurky co byly na něm, tak spadly. „Hele, opatrně!“ vykřikl jsem.

Jiný kluk mezitím vzal mou ovečku a chtěl si ji přehazovat s kamarádem, ale spadla mu a rozbila se. A pak jako by se všichni shodli, začali kopat do figurek na zemi. Některé zlomili napůl, jiné poškrábali. „Tak jo, hoši, jdeme,“ prohlásil jeden z kluků spokojeně. „Tady už není co zničit“ Já jsem jen zoufale koukal, jak mé zničené figurky leží na zemi.

Musel jsem to jít uklidit. Vstal jsem ze židle a došel ke dveřím, abych mohl za nimi zamknout. Přece jsem už nechtěl, aby se vrátili. Potom jsem šel do kumbálu pro smetáček a lopatku. Ale něco jsem zahlédl. Pod jedním z regálů, co mám v kumbálu, jsem našel zaprášenou knihu, o které jsem nevěděl, že ji tam vůbec mám. Vzal jsem ji a odnesl na svůj ponk. Sebral jsem první hadřík, co jsem uviděl na stole a setřel jsem z ní špínu.

Bylo na ni zlatým písmem napsané: „Tajemství řezbářů.“ Okamžitě jsem ji otevřel a začal číst. Nevěřil jsem vlastním očím. Hned na první straně bylo napsané, jak oživit loutky. „Konečně bych nebyl sám a měl někoho, s kým bych se mohl kamarádit,“ pomyslel jsem si.

Stačilo jen pár ingrediencí a hrnec. Rychle jsem běžel pro něj do kuchyně. Donesl jsem ho na ponk, přidal hlínu, můj vlas, vodu a kapku své krve. Směs v hrnci se zaleskla a já ji opatrně nalil do prasklin dřevěné ovečky, jak stálo v knize. Když jsem dořekl poslední slovo zaříkadla, obchod ztichl. Ovečka se zatřásla, jako by se probouzela ze spánku, a pak otevřela své malé černé oči. Pomalu udělala krok po ponku o koukla na mě. „Ahoj“ řekla. Já jsem na ni zíral s otevřenou pusou. „T-t-ty ž-žiješ?!“ „Ano, žila jsem vždy, jenom jsem se nemohla hýbat“ „Páni!“ řekl jsem.

Vzal jsem knihu, abych si dočetl recept. Na konci stálo: dejte si pozor na živé loutky, mohou Vám pohltit mysl. Při vzpouře vyslovte: „Konec her mé děti!“ Kniha mi málem vypadla z ruky. Pohltit mysl?! Otočil jsem se zpět k ovečce. Ta na mě jen tiše koukala. Zavřel jsem knihu a podíval se na své rozbité figurky rozházené po zemi. Tolik práce...

A pak jsem se rozhodl. Udělám si více živých figurek, abych nebyl sám. Tak jsem se pustil do práce. Popadl jsem dláto a začal vyřezávat nove figurky, jak mě učil můj dědeček, s malým otvorem uvnitř, abych do nich mohl nalít onu směs, která je oživí.

Celou noc jsem vyřezával, opravoval polámané figurky a znovu četl recept. Hrnec bublal, směs zlatavě svítila. Když jsem dořezal sovičku, nalil jsem do ní onen lektvar. Zatřepala se, roztáhla křídla a začala létat po obchodě. Takhle jsem pokračoval dál, až do rána. K ránu jsem už byl tak unavený, že jsem nevěděl, jestli vůbec dojdu do postele.

Když jsem šel spát, někdo vyrazil dveře. Byla to ta banda kluků, co mi tu zničila obchod. „Běžte pryč!“ zakřičel jsem, ale oni se jen smáli. Když mé figurky viděli, že jsem naštvaný, okamžitě se na ně vrhli. Škrábali, trhali, kousali, jen aby mě ochránili. Já jsem jen zíral. Po chvilce jsem jim řekl, že mají přestat. Jakmile přestali, banda kluků utekla z mého obchodu. Byl jsem rád, že mě zachránili, a navíc jsem mohl jít konečně spát. Ale přeci, nebylo to trochu moc? Pomyslel jsem si.

Usnul jsem rychle, ale stejně jsem se nevyspal. Probudil jsem se brzo, protože jsem slyšel

hluk. Vstal jsem z postele a následoval jsem onen zvuk. Byla to moje ovečka. Na stole vyráběla další figurky. „Co tu děláš, ovečko?" zeptal jsem se. „Ale nic, dělám to, co ty potřebuješ, a to jsou další přátelé." „Aha, nevěděl jsem, že potřebuji další kamarády" odpověděl jsem, ale nevadilo mi to. Aspoň bych měl víc přátel. ¨

Takhle to pokračovalo každé ráno asi týden. Těch figurek bylo v mém domě tolik, že už jsem neměl kde spát. Řekl jsem ovečce, aby už přestala, ale ona nechtěla a pokračovala dál. Další den ráno jsem seděl u ponku a snažil se pochopit, co mám dělat. V tom zazvonil zvonek. Poprvé po dlouhé době přišel zákazník. Byl to mladý muž s laskavýma očima. Rozhlédl se po obchodě a řekl. „Ty figurky jsou nádherné. Rád bych si nějakou koupil." Než jsem stihl cokoliv říct, přiběhla ke stolu ovečka. Postavila se mezi mě a mladého muže a vycenila zuby. „Ty jsi přišel ukrást našeho přítele?!" zasyčela.

Zákazník se překvapeně zeptal: „Co to je?!"

Ostatní figurky se začaly sbíhat kolem. Sovička letěla okolo a chtěla mu rozdrápat obličej. Medvídek mu roztrhal nohavici. "Přestaňte!" křičel jsem, ale jen se na mě otočili a pokračovali dál. „On ti ublíží," řekla ovečka. „My jsme tvoji přátelé. Nikdo jiný."

Vyděšený mladý muž vypadal, že každou chvíli uteče. A v tom okamžiku mi to došlo, nechrání mě. Izolují mě. Chtěli mě jen pro sebe. „Nemůžete lidem ubližovat!" řekl jsem. Figurky se zastavily. Ovečka ke mně pomalu přišla. „Už nepotřebuješ nikoho jiného," zašeptala, „jen nás."

A tehdy jsem věděl, že s tím musím skončit. Figurky to vycítily a okamžitě se rozběhly ke mně. Ale už bylo pozdě. Zakřičel jsem: „Konec her mé děti!" jak stálo napsané v knize. V tu chvíli se všechny figurky zastavily. Jako by je někdo vypnul. A pak se rozpadly na piliny, které se rozsypaly po celé podlaze. V obchodě bylo najednou ticho. Mladý muž na mě zíral s vytřeštěnýma očima. „To bylo... zvláštní," řekl a odešel. Sebral jsem starou knihu z ponku a bez váhání jsem ji spálil.

Další dny jsem vyřezával nové figurky, jednoduché a obyčejné, tak jako kdysi. Jen dřevo a dláto. Ale i přesto jsem se cítil pořád sám.

A pak jednoho odpoledne, když jsem zametal piliny na podlaze, jsem zaslechl slabé zakňučení. Před dveřmi stál malý zraněný pejsek. Celý se třásl a kulhal na jednu tlapku. Přišel ke mně, položil hlavu na mou dlaň a tiše zakňučel. V tom okamžiku jsem cítil něco, co jsem s oživlými figurkami nikdy necítil. Pravé přátelství.

A tak jsem pochopil, že opravdoví přátelé se netvoří kouzlem, najdou si Vás sami.

Helena Štochelová
ZŠ a MŠ Loučka

ŘEMESLO V NAŠÍ RODINĚ

Když se mě někdo zeptá, jestli máme v naší rodině nějaké řemeslo, můžu říct, že ano. A ne jedno. Jeden dědeček byl sklář, pradědeček truhlář, strýc zedník. Ale nejzajímavější byl prapradědeček a pradědeček. Oba Antonínové a oba kováři. To znamená, že tady se řemeslo dědilo z generace na generaci.

Ale jak to celé bylo? Když se prapraděda Antonín rozhodoval, jakým směrem by se měl jeho život ubírat, mnoho možností neměl. Pocházel z malé vesničky, kde se všichni živili buď prací na svých políčcích nebo službou u bohatého sedláka. Ani jedno se mu nezamlouvalo, a proto se rozhodl, že by se mohl vyučit u kováře v nedaleké vsi.

Jednoho dne, bylo to koncem léta a začátkem podzimu, si sbalil svůj uzlík, rozloučil se s rodinou a vydal se na cestu. Ta mu ubíhala docela rychle. Občas si utrhl zralá jablka ze stromů, které lemovaly prašné pěšiny, po kterých vedly jeho kroky. Šel a šel a najednou se před ním otevřel pohled na vesničku krčící se mezi dvěma kopci.

Došel ke stavení, na jehož dveřích byla přitlučená podkova. Se zatajeným dechem zaklepal a čekal. Uslyšel rázné kroky a dveře se rozlétly. Uviděl urostlou postavu kováře Máchy.

„Dobrý den přeju pane kováři, tak jsem tady." řekl prapraděda.

„Zdravím tě hochu, pojď dál." odpověděl mu kovář Mácha.

Kovář Mácha ho zavedl do dílny, kde to vonělo rozžhaveným železem, kouřem a dřevem. V koutě stál veliký měch k rozdmýchání ohně, na zemi se povalovaly šupinky kovu a uprostřed stála velká kovadlina, která jako by čekala, až prapraděda poprvé pozvedne kladivo.

„Neboj se," řekl kovář a podal mu zástěru. „Nebude to jednoduchá práce, ale ty to zvládneš! Kovář musí mít pevné ruce a trpělivé srdce. Když se budeš snažit, vyrobíš věci, které pomůžou celé vesnici."

Ten den poprvé prapraděda přiložil ruku k dílu. Zpočátku byl spíš nešikovný. Kladivo mu klouzalo z prstů a jiskry z ohně mu létaly kolem nohou. Večer, co večer uléhal unavený tak, že ani neřešil, jak moc ho bolí celé tělo a spal, jako by ho do vody hodili. Každé další ráno ale vstával s novým odhodláním. Chtěl být dobrým kovářem.

Čas plynul a z učně se pomalu stával mistr svého řemesla. Naučil se vyrábět hřebíky, podkovy i různé nástroje pro sedláky z okolí. Lidé ho začali znát a vážit si jeho práce. A když se jednou vrátil na návštěvu do rodné vesničky, všichni viděli, že ten nesmělý chlapec se proměnil v šikovného a silného muže.

Rozhodl se, že už doma zůstane. Ve vsi nebyl žádný kovář a lidé potřebovali jeho pomoc. Podařilo se mu přivést k životu starou a zanedbanou dílnu, která tady kdysi byla. S ní ale převzal i zodpovědnost za to, aby kovářské řemeslo žilo dál.

Když se mu narodil syn – můj pradědeček, také Antonín – nebylo pochyb, kam bude jeho cesta směřovat. U kovadliny vyrůstal. Od mala sledoval svého tátu, jak mu pod rukama vznikají sekery, pluhy a jiné nástroje potřebné pro všechny ve vsi.

A jednoho dne se stal kovářem i on. Když tatínkovi začalo ubývat sil, převzal dílnu a kovářské umění posunul ještě dál. Stal se kovářským mistrem, který byl známý široko daleko.

Možná dnes už v naší rodině nemáme nikoho, kdo by držel v ruce kladivo a okovával koně, ale to řemeslo v sobě přesto neseme. Je to kus nás, kus našeho příběhu.

A já jsem ráda, že můžu říct: „Ano, u nás v rodině se řemeslo nejen dědilo, ale také poctivě drželo. A díky tomu na naše dva Antoníny nikdy nezapomeneme."

Ema Randýsková
ZŠ Šafaříkova

KOVÁŘ SOUTĚŽÍ

Kovář kove železo,
„Tati, potřebuješ něco?“

„Ach synáčku, můj milý,
vezmi hračku, jen na chvíli.
Nech mě dělat práci svou,
železo je věc horkou.“

Pracuju tu s železem,
každý den se cítím vítězem.
Kovu, biju, jiskry létají,
sošky krásné vznikají.

Až je hotová ta moje,
půjdu s ní do boje!
Pracuji stále se železem,
to já pak budu vítězem.
A pak jen utíkám stěží k soutěži.

Jan Juřica
ZŠ a MŠ Choryně

MŮJ TAŤKA ZEDNÍK

Můj taťka staví domy,
dělá na mě velké dojmy.
Cihlu k cihle pěkně dává,
ničeho se nebojí, nic nevzdává.

Když se něco doma zboří,
taťka hnedka všechno tvoří.
Vezme kladivo a vrták ostrý,
„Bum a řach“, ... za chvíli je všechno dobrý.

Na stavbě je jako pán,
s chutí dělá všechno sám.
Já chtěl bych mu tam pomáhat,
prý se nemám ještě namáhat.

Můj taťka je prostě vzor,
má zlatý ruce, ale pozor!
Až vyrostu, hned jak budu moci,
budu mu k ruce, budu mu ku pomoci.

Martin Štěpánek
ZŠ Krhová

TRUHLÁŘ

Truhlář v dílně dřevo má.
S nástroji to prostě všechno zná.
Funguje už staletí,
ale furt má všechno v paměti.

Ještě hoblík a tužka,
ta je jeho věrná družka.
Vyrobíme stoličku, stoleček
a přidáme pár koleček.
To pak všechno prodá
není toho žádná škoda.

Ondřej Pavlica
ZŠ a MŠ Choryně

BALADA O SMUTNÉ VAŘEČCE

V jednom malém stavení,
na louce, kde kvetl květ,
byla v kuchyni spousta náčiní,
na něž zapomněl náš svět.

Tkalcovský stav, hrnec, pokličkа,
plynová lampa a dřevěná vařečka.
A ta vařečka byla věru stará,
mnohokrát již v hrnci zamíchala.

Jednou zvečera, kdy stav tiše před,
procitla vařečka ze spánku řek,
i dala se hned do žalostných běd,
jak jen to krutý k ní byl ten svět.

Sama byla, osamělá,
nebezpečí vystavená,

ležela kdesi ztracená,
jenom sama, zoufalá.

Pak nalezli ji v pravý čas,
však špatně měla se zas.
Nešetrně s ní zacházeli,
na její bolest nic nedbali.

Pak stavení bylo opuštěno
a na vařečku nepomyšleno.
Ona vydala se řekám spánku hlubokým
a teď se vrátila s procitnutím krutým.

Lampa svítí, stav dál přede,
poklička s hrncem poslouchá.
A vypravuje smutná vařečka,
vypravuje až do dneška.

Eliáš Dřímal
ZŠ Salvátor

ŘEMESLA ZA 100 LET

Jaká řemesla budou za 100 let?
To zatím neví celý svět...
Lovec duchů? A co třeba mistr skener?
Chci to vědět hned!

Ale nikdo neví,
jaká řemesla budou za 100 let...
Přežijí stará řemesla: kovář, kuchař,
švadlena či pradlena? Nevím jistě.
Nebo jich bude zas dvě stě?

Řemesla jsou důležitá,
bez nich by nebyla žádná věta.
Nikdy se nedozvím,
jaká řemesla budou za 100 let...
Ani kdybych byl na konci světa.

Matyáš Juřica
ZŠ Choryně

KOVÁNÍ

U ponku smutné dítě stálo,
a kladivo bzučelo.
Ukoval si to hrozně málo,
ty můj malý ničemo!"

Kdybys místo toho mlení
neustále pracoval,
diva, že tu práce není,
byl bys kovadliny král.

Měl bys zboží i dolárek,
namáhat netřeba,
ale ty bys mnohem radši
žral jen suchý chleba.

Dítě zbilo kovadlinu:
„Já ten tajný postup znám!"
Asi chytlo velkou kliku -
nevylezl z toho krám.

„Tati pojď sem, hnedka honem,
pojď jsem, je tu nadílka,
kvůli tomu, co já vidím
málem mi praskla žilka!"

Přišel táta, dech po pivu
pivní pupek, - zásoba,
kdyby nepodlehl líhu
nebyla by chudoba.

„Ukaž mi to! – Ježišmarjá,
to je vynikající!
Zloba na tě ušetřena
V naší malé vesnici."

Táta krade, do ruk chytí
ptáte-li se, co to je -
abych pravdu řekl, nevím,
možná motor od stroje...

Už zas křičí – „Ticho synku,
zůstane to mezi náma
štěstí že máš mě za otce
nedělejme z toho drama!“

Syn už zuří, nadává
„To je přece práce má!“
Táta zakončil to blaze -
syn již leží na podlaze.

Ještě dýchá! Málo ale,
pomalu už přestává.
Táta venku, motor v ruce
kolemjdoucím prodává.

Máma najde syna svého,
u ponku, jak klidně leží.
Přemýšlí, proč vdala se -
„už se jí dýchá stěží.

Adam Hrdý
ZŠ Šafaříkova

MŮJ DĚDEČEK HODINÁŘ

Můj dědeček byl hodinář,
v očích měl klid a zvláštní zář,
když do ruky vzal starý stroj,
čas znovu ožil, třeba i orloj.

Vždycky se ze všech sil snažil,
každé hodiny vždy spravil,
jednou takhle odpoledne,
přišel Pepa-soused od vedle.

„Spravit už nelze tyhle hodiny“
běduje Pepa nad pokladem rodiny,
děda však věděl co spravit lze,
a že souseda svého, dostane z nouze.

Pepa dědovi hodiny dal,
děda kleště a kladívko vzal,
během chvilky hodiny tikaly,
a k Pepovi se vrátily.

A tak děda slavným se stal,
každý soused hold mu vzdal,
šikovné ruce každý obdivoval,
stovky hodin pak spravoval.

Tomáš Kubíček
ZŠ Šafaříkova

KDYŽ ŘEMESLO OŽIJE

Když řemeslo ožije,
je to jako poezie.
Když můj nástroj promluví,
něco pěkného se přihodí.

Tak si sednu, chvíli mlčím,
ale v hlavě pořád křičím,
jednu a tu samou otázku,
zda mají nástroje život na vlásku?

Vtom z kladiva vyletí nečekaně hlas:
„Pamatuj, kdo tvoří, ten má v sobě čas!“

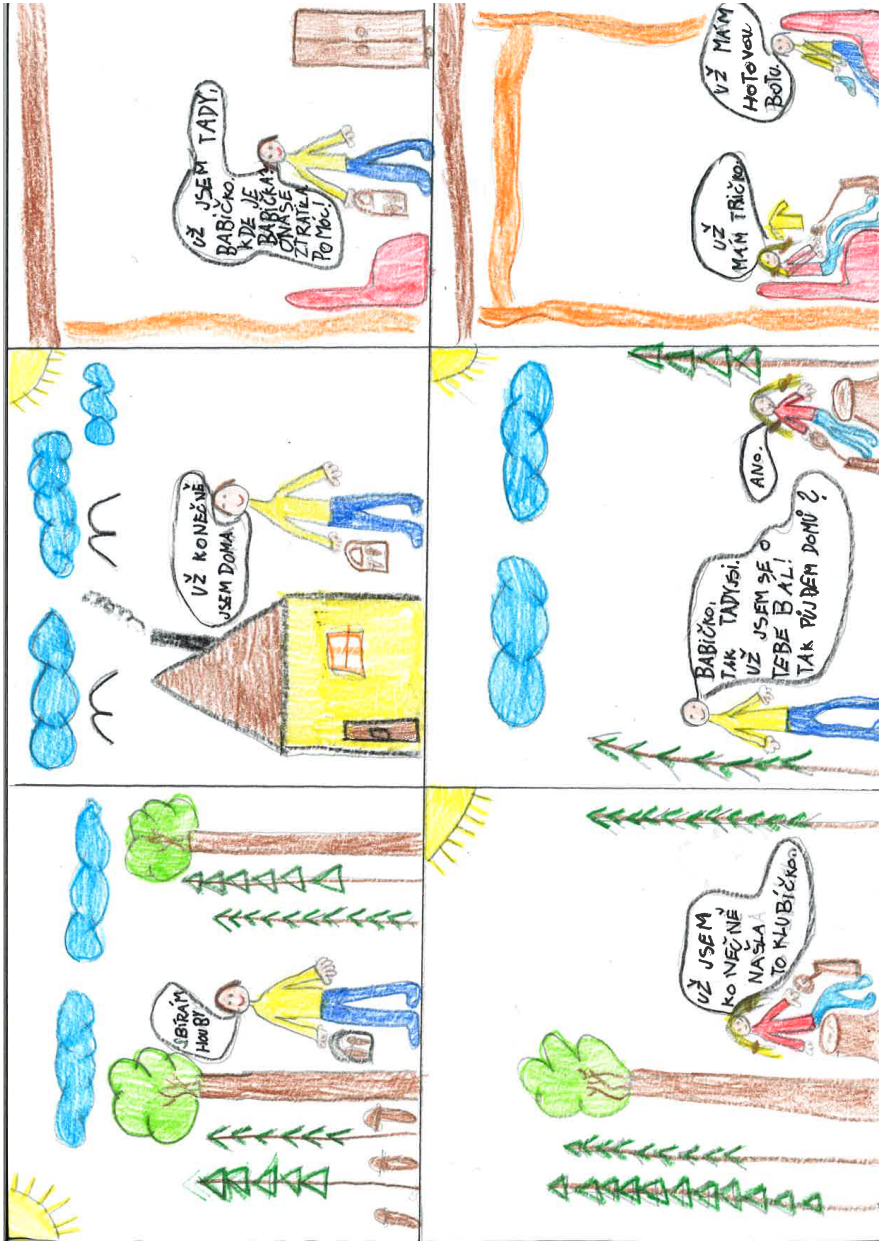
A já jen koukám, trochu se třesu,
jak řemeslo mluví, má duši i hlas?

Najednou hodiny šeptají mi do ucha:
„Využívej čas dobře, nebuď netucha!
Nebuď zase ten, kdo jen kouká,
jak bude s námi amen!“

Než čas zahojí všechny lidské rány,
Řemesla tu budou snad stále s námi.

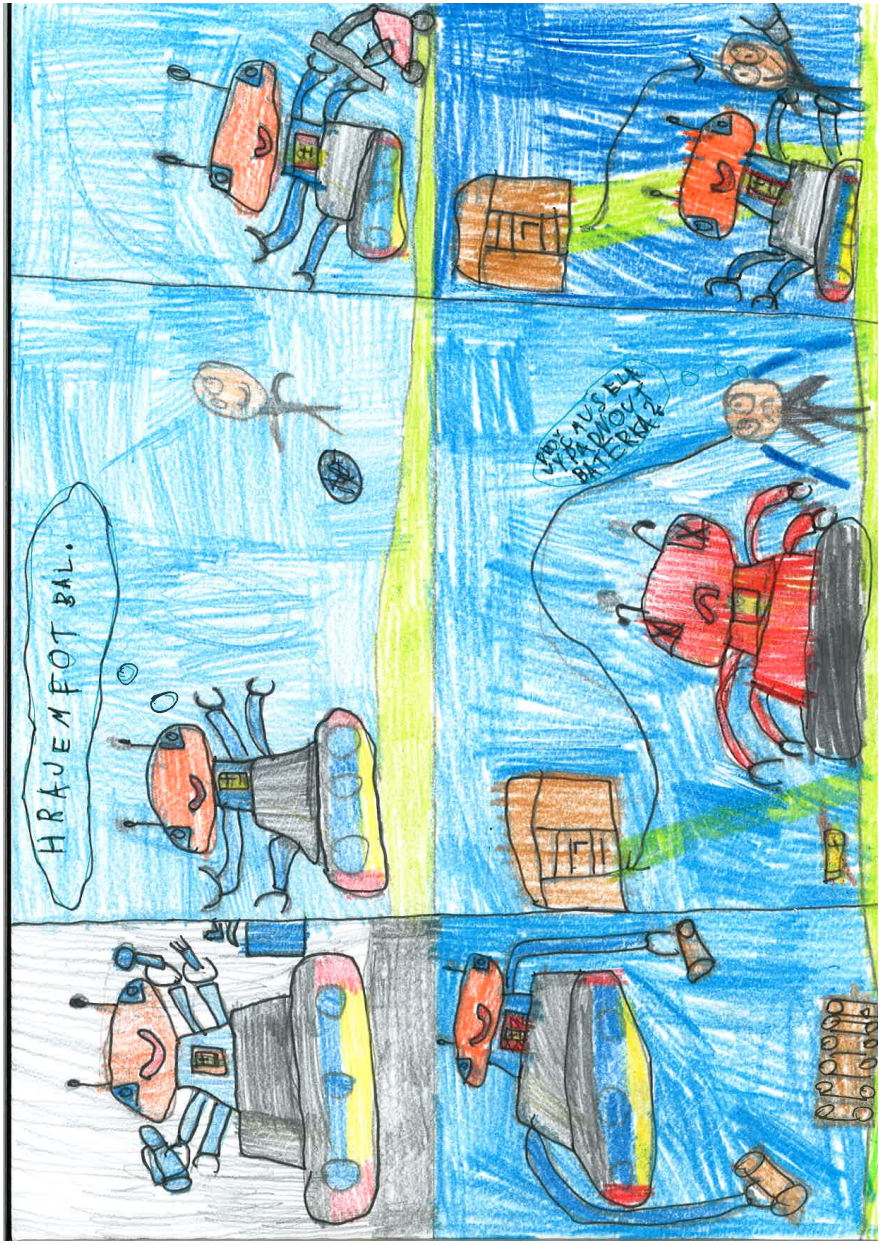
Karolína Zemánková
ZŠ Vyhlídka

PŘEDÁVÁNÍ ŘEMESLA

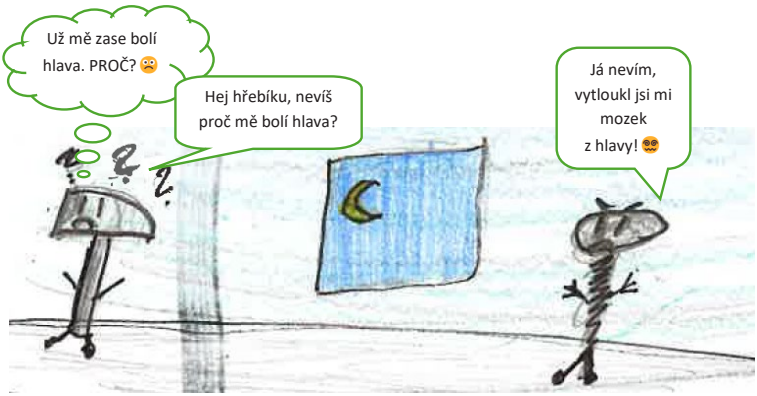

Eliška Minaříková
ZŠ a MŠ Choryně

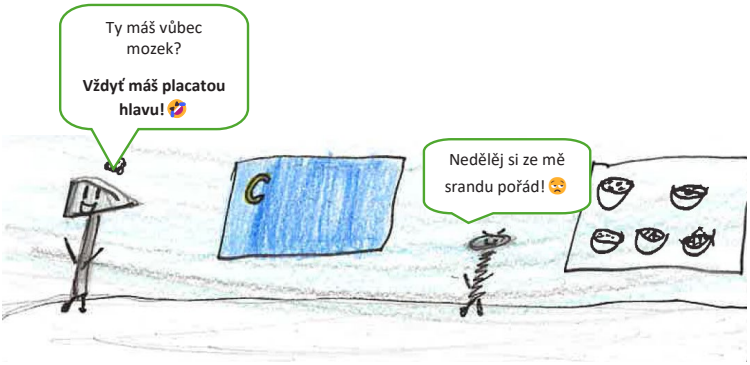
ŘEMESLO ZA 100 LET

David Šima
ZŠ a MŠ Choryně

Večerní dílna

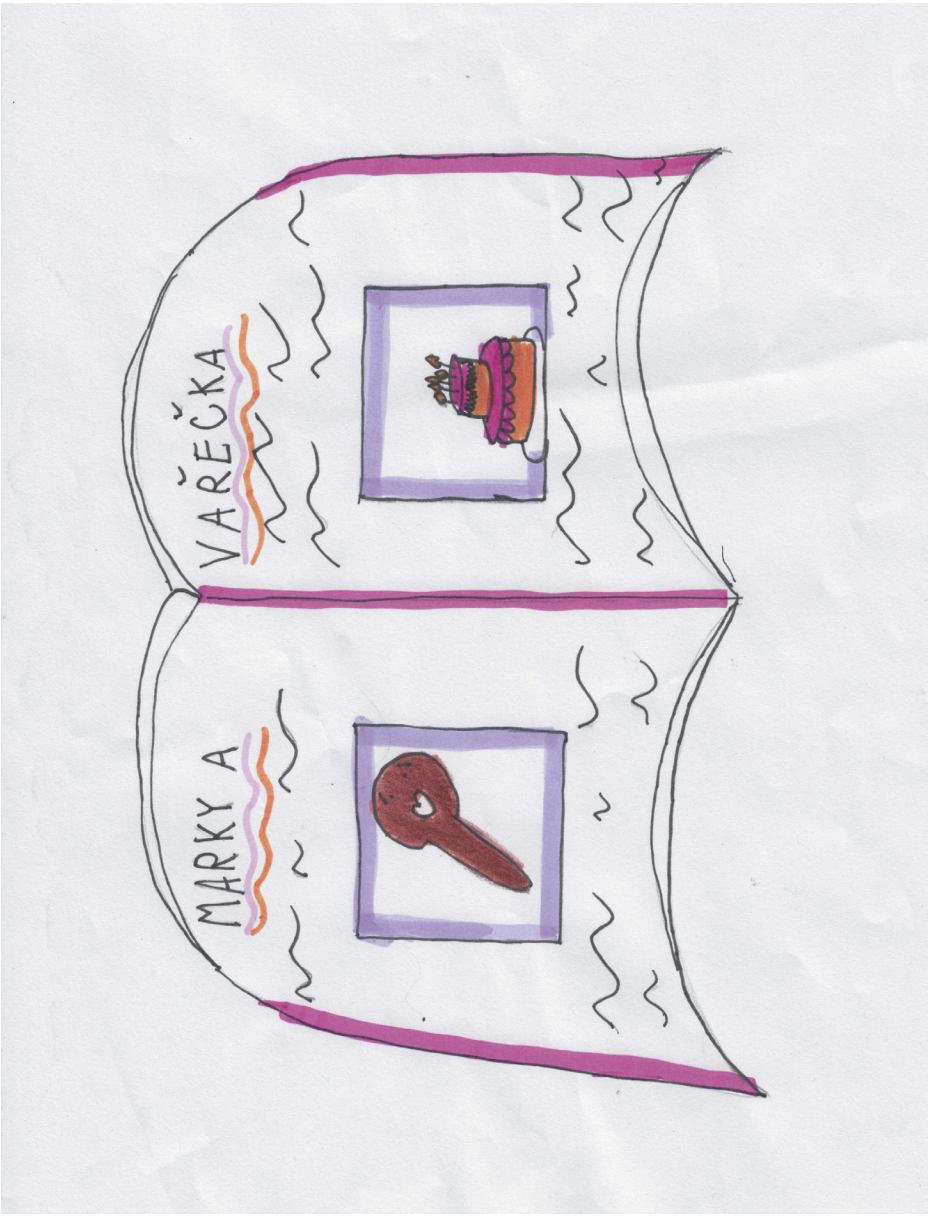

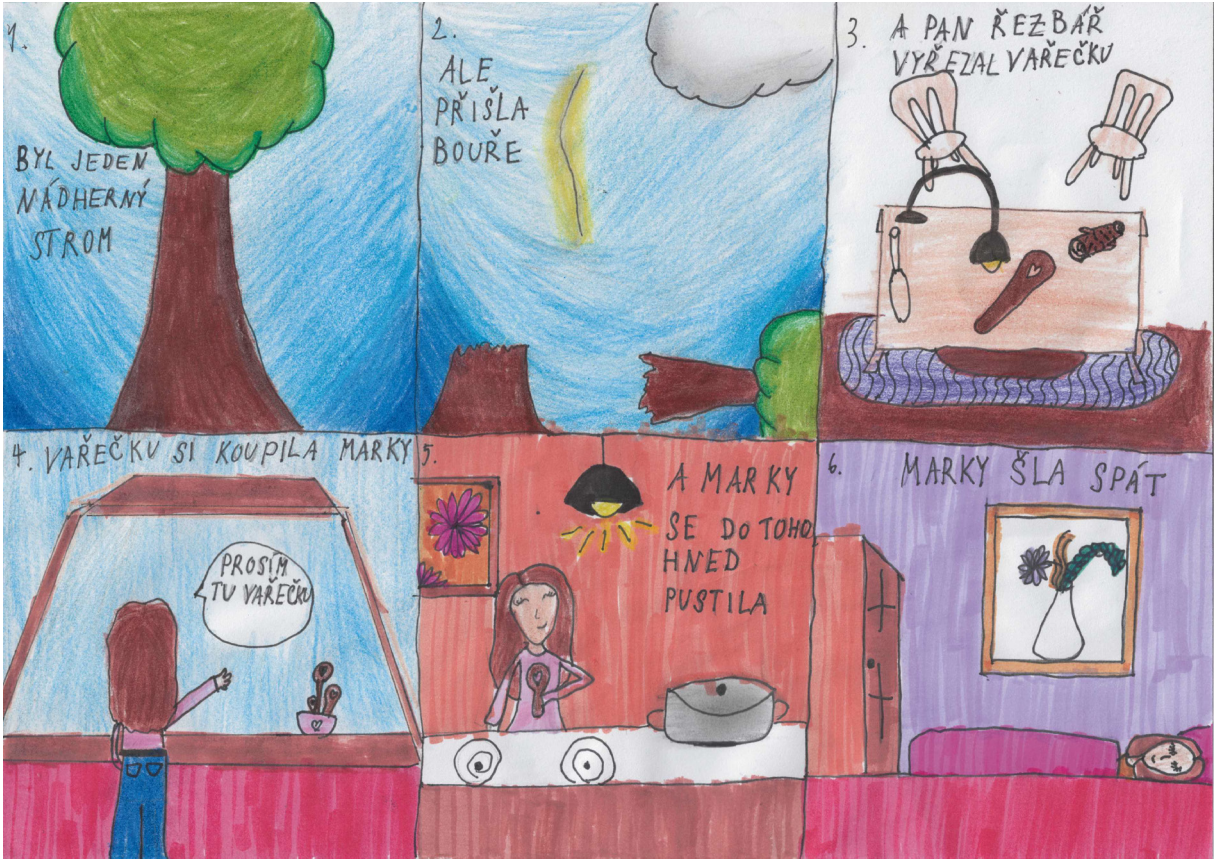

Elen Marková
ZŠ Branky

MARKY A VAŘEČKA

1.
BYL JEDEN NÁDHERNÝ STROM
2.
ALE PŘIŠLA BOUŘE
3. A PAN ŘEZBÁŘ VYŘEZAL VAŘEČKU
4. VAŘEČKU SI KOUPILA MARKY
PROSÍM TU VAŘEČKU
5.
A MARKY SE DO TOHO HNED PUSTILA
6. MARKY ŠLA SPÁT

7.
MAMI TY JSI VAŘILA?
8.
TAK A BYLA ZASE NOC
9.
TÁK CUKR!
CUKR
10.
JEJÁ MÁM NAROZE NINY
11.
CO TO JE ZA HLUK ????
12.
CUKR
SŮL
NED
ÓNE TO JE MARKY!

Terezie Vrabcová
ZŠ Krhová

JAK PÉŤA POZNAL ŘEMESLO

1.

Péťa chodí do osmé třídy, po holkách s oblibou hází křídy. V hodině sedět ho nebaví a tak s Kubou vlaštovky vyrábí. Ty pak z okna létají a nepořádek před školou dělají.

2.

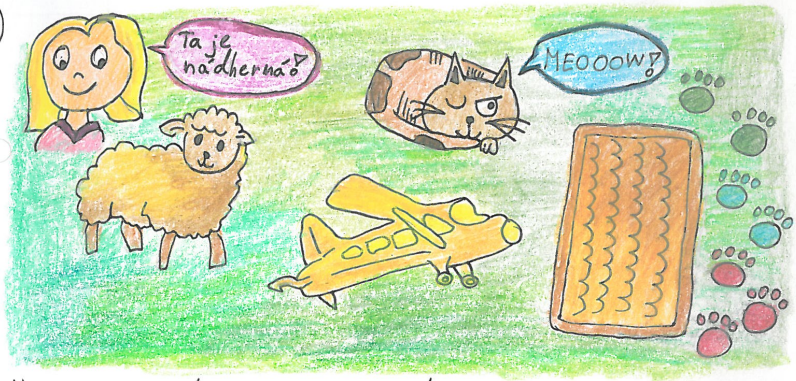

Péťa s poznámkou jde ze školy, když v tom vidí pána u vody. Dřevo a nůž v ruce měl a hračku ze dřeva vyráběl. Pán do řeči se s ním dal. a o řemesle mu povídal.

3.

Můj pradéda řezbár byl a první hračku pro mě vyrobil. Koníček ze dřeva lipového, byl průvodcem celého života mého.

4.

Já už v sedmi jsem nůž do ruky vzal a mamince jsem ovečku vyřezal. Pro tátu letadlo a pro kocoura škrabadlo.

5.

Tak to šlo potom dál, spoustu hraček a figurek jsem udělal. Nejkrásnější pro mě bylo, když moje dílo betlém ozdobilo.

6.

Pak se Péťa podívá na pána, na jeho ruce je zhojená velká rána. Každé řemeslo má svůj řád, ten všichni musíme poslouchat.

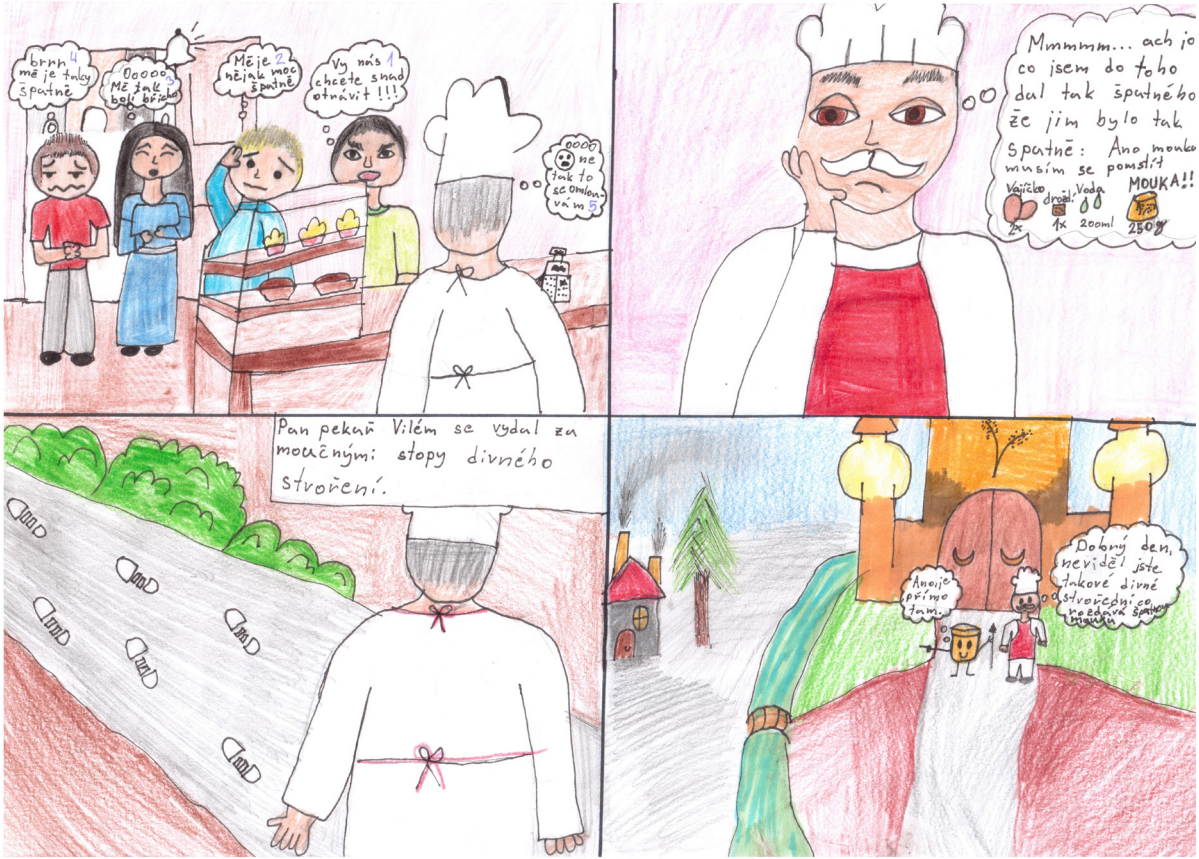

Najednou Péťa nůž v ruce má, ze dřeva mu ovečka povstává. Druhý den ve škole Péťa pozor dává, paní učitelka mu teploměr podává.

Péťa už ve škole nezlobil, do kroužku řezbářského se s kubou přihlásil. Plány velké spolu mají, svícen ze dřeva právě dělají.

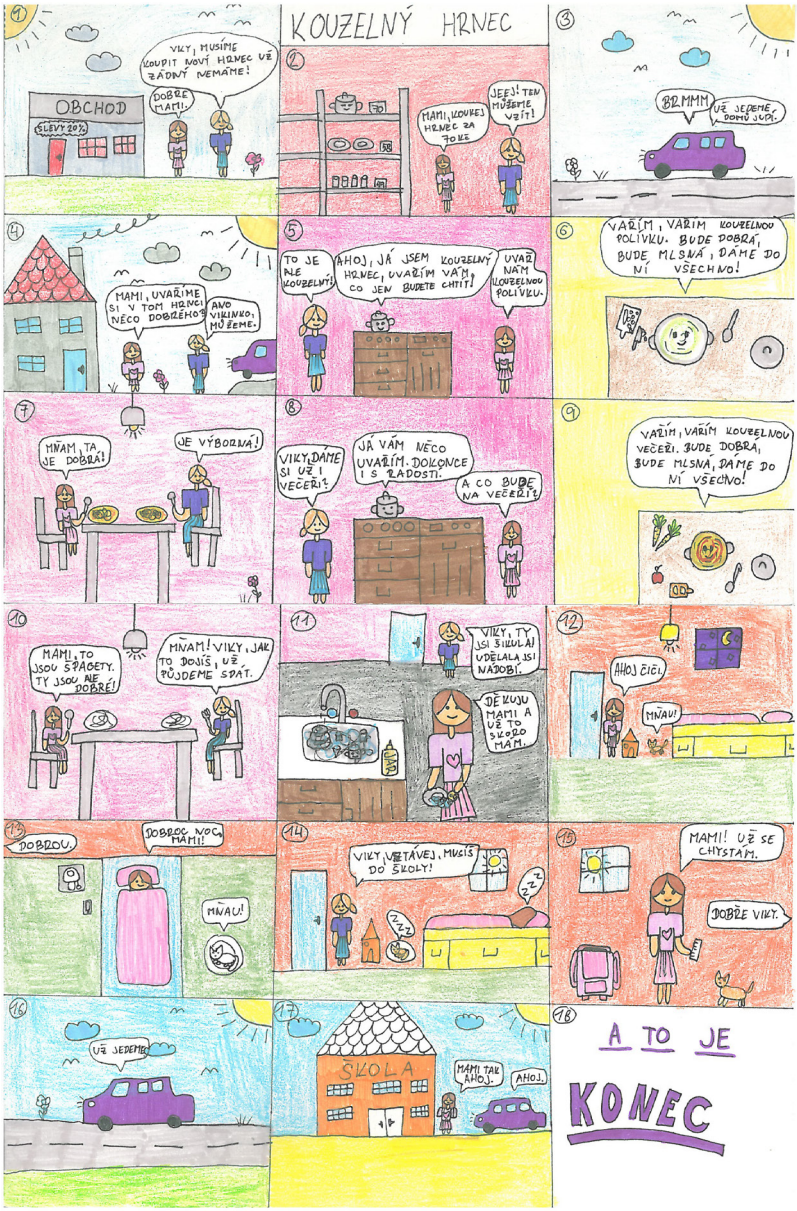
Veronika Pospíšilová
ZŠ Salvátor

PEKAŘOVA ZÁPLETKA

brrrr 4 mě je taky špatně
Ooooo 3 Mě taky bolí břicho
Mě je 2 nějak moc špatně
Vy nás 1 chcete snad otrávit !!!
oooo ne tak to se omlouvám 5
Mmmmm... ach jo co jsem do toho dal tak špatného že jim bylo tak špatně: Ano mouka musím se pomstít
Vajíčko 1x
droždí
Voda 1x 200ml
MOUKA!! 250g
Pan pekař Vilém se vydal za močůnými stopy divného stvoření.
Ano je přímo tam.
Dobrý den, neviděl jste takové divné stvořeníčko nedaleko špatný místem

Pan Vilém našel přísemn
Ahoj, zase se potkáváme :o a zapomněl jsem se zeptat, jak chutnalo minule
NE! Jdi už přes mou mrtvolu
PRÁSK!
Jak chceš!
Mouka
Mouka
Mouka

KOUZELNÝ HRNEC

Anděla Svobodová
ZŠ a MŠ Loučka

KONÍK NADĚJE

PŘÍBĚH O KLUKOVI, KTERÝ SE NEVZDÁVAL

Všechno je možné, ale co opravdu chci?
TĚŽKÁ VOLBA
TO JE ONO! TOHLE MĚ BAVÍ, CHCI SE TOMU VĚNOVAT.
NO PARÁDA! MŮŽU ZE DŘEVA TVOŘIT COKOLIV, I KDYŽ TO TRVÁ CELÉ DNY, ALE VÝSLEDEK ZA TO STOJÍ. SNÍM MÍT SVŮJ OBCHOD S HRAČKAMI A DĚLAT DĚTEM ÚSMĚV NA TVÁŘI
VLOŽÍM KONĚ DO KRABICE

25 Let Později
NARODIL SE MI SYN, MOC HO MILUJU A JMENUJE SE TOM
MÁMO, POJĎ SE PODÍVAT!
JSME NA TEBE MOC PYŠNÍ.
ROCK
RYCHLE PRCHÁM PRYČ!!!
PANEBOŽE! CO TEĎ? DOKTORE POMOZTE MU!!
BOHUŽEL, VÁŠ SYN BUDE NA VOZÍČKU, UTRPĚL VÁŽNÁ ZRANĚNÍ

NÁŠ SYN JE BOHUŽEL NA VOZÍČKU, JSME NESKUTEČNĚ SMUTNÍ A ZKLAMANÍ. CO TEĎ SI VŮBEC POČNEM? SYN TEĎ NEMŮŽE HRÁT FOTBAL, ASPOŇ HO ZKUSÍM NAUČIT VYRÁBĚT HRAČKY, TŘEBA TO BUDE JEHO KONÍČEK. ŠANCE NA VYLÉČENÍ JE, ALE STOJÍ MOC PENĚZ
„DÍVEJ," ŘEKL TÁTA A ZAČAL SYNA UČIT TO, CO KDYSI HO BAVILO NEJVÍC. TOM ZVLÁDL SI VYROBIT DŘEVĚNOU ŽIRAFU!
TATÍ, CO KDYBYCHOM SI OTEVŘELI SVŮJ OBCHOD? BYLO BY TO SUPER!
ZAPLATIL JSEM SYNOVI LÉČBU.
ZASE ZAČÍNÁM CHODIT! TOM JE NADŠENÝ!

Varvara Konstantinova
ZŠ Vyhlídka

KOVÁŘ A KOUZELNÁ PALICE

V údolí, kolem dokola obklopeno horami, leželo malé království. Vedla do něj jediná cesta, po které sem obchodníci dováželi ze sousedních království zásoby.

Jednoho rána, na hranici lesíčku, uhodil do blízké skály ohromný blesk. Ta se rozštěpila a kameny z ní se vydaly na cestu rozsypat. Nikdo nemohl a nikdo také dovnitř.

V království žil se svou rodinou kovář jiří. Vojákům vynášel a ostřil meče a všem koval jejich koně.

Stejně jako spousta dalších se i on pokoušel se svým valachem kameny z cesty odvalit, ale marně. Nikomu se to nepovedlo.

Kovář si v poufalství vzpomněl na vyprávění o svém pradědečkovi. Byl kovářem stejně jako on a prý dokázal ukovat kouzelnou palici – mocný předmět, co umělo kovářit, ale i bořit.

Kovář navrhl králi, že se vypraví do vysokých hor nad královstvím, kde podle pověsti jeho pradědeček palici ukryl. Král mu slíbil kolik zlata, kolik sám váží, pokud palici najde a království osvobodí.

KOVÁŘ A KOUZELNÁ PALICE

Mariana Vondrová
ZŠ Šafaříkova

A tak se kovář vypravil do hor, nikdo sám nechodil. Povídalo se totiž, že sám zbraší.

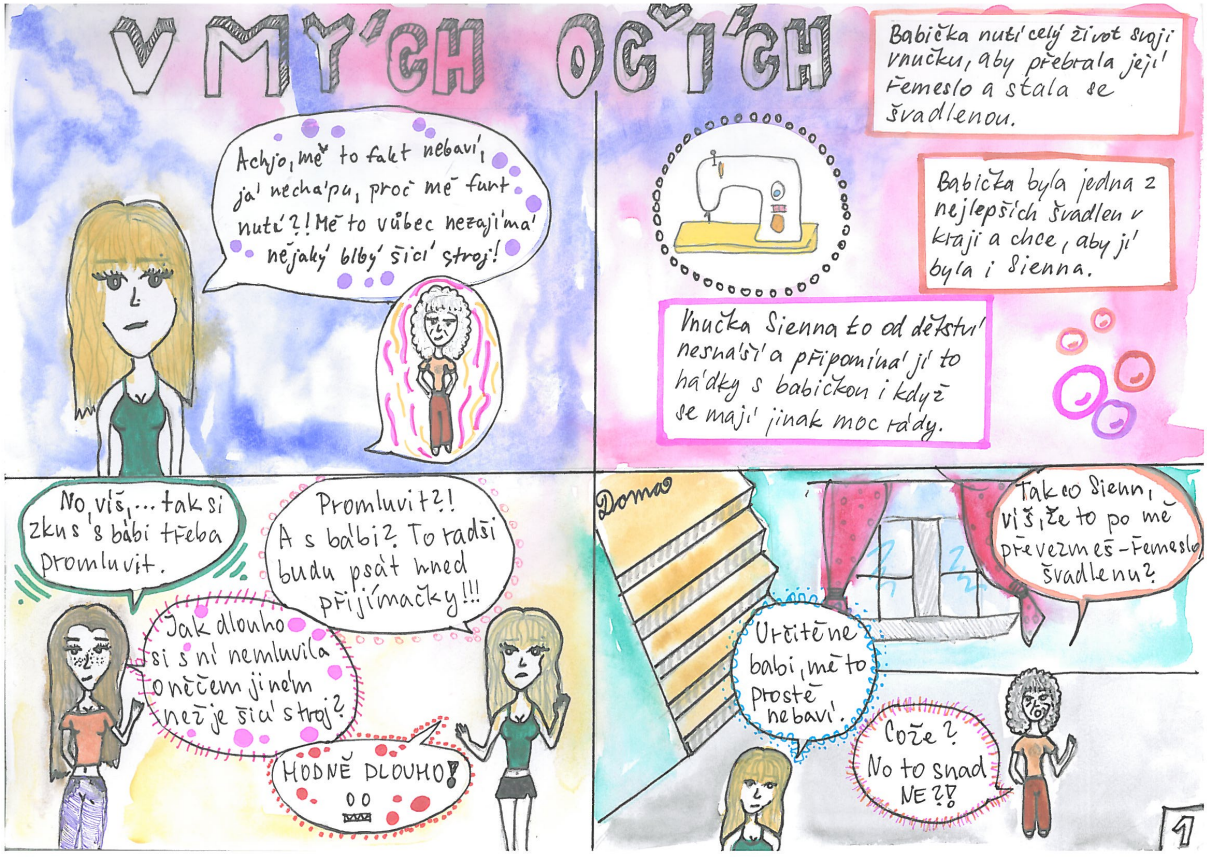
Po dvou dnech chůze našel kovář zvláštní jeskyni. Čirvísal ho u ní horský skřítek. Měl za úkol hlídat kouzelnou palici, dokud si pro ni nepřijde pravý mistr kovář.

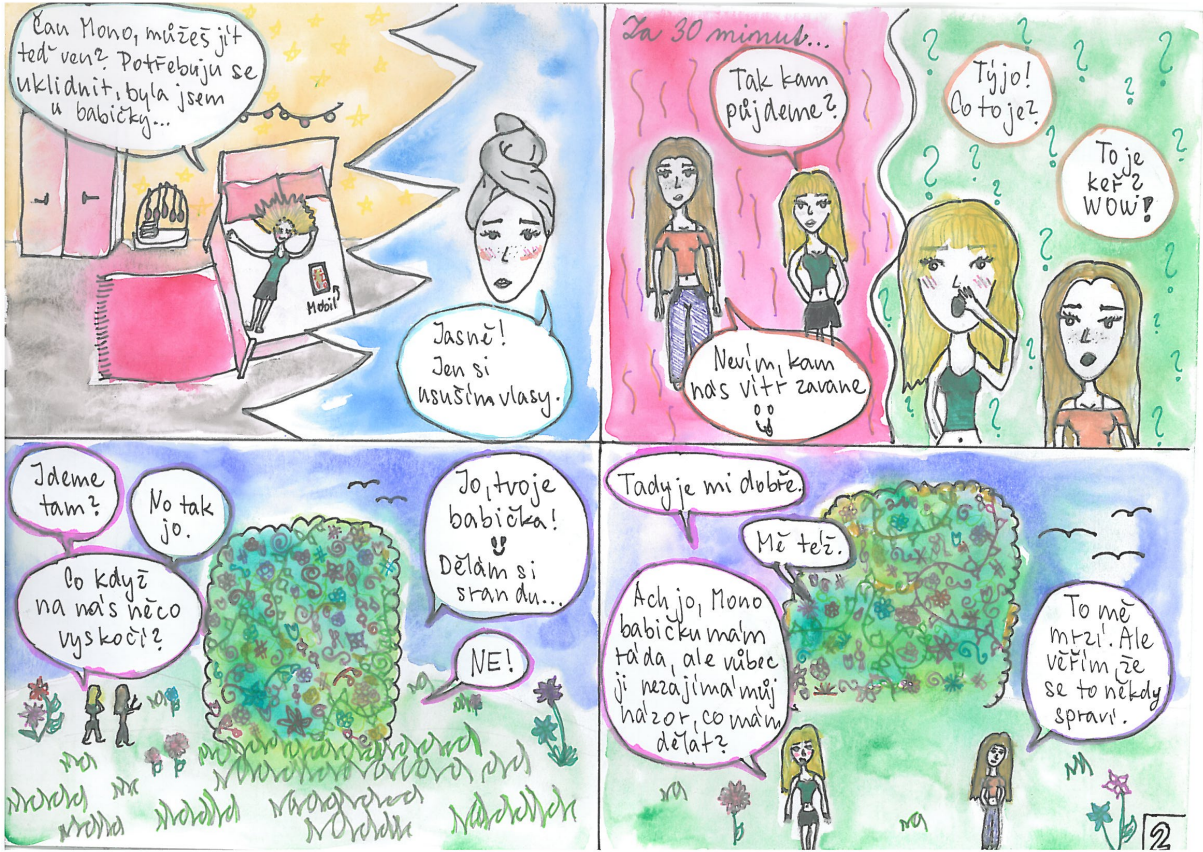
Dostal od skřítka nářadí a hroudu železa. Ukoval horskému koníkovi železné podkovičky, co neuklouznou na žádném ošehlaďším kameni.

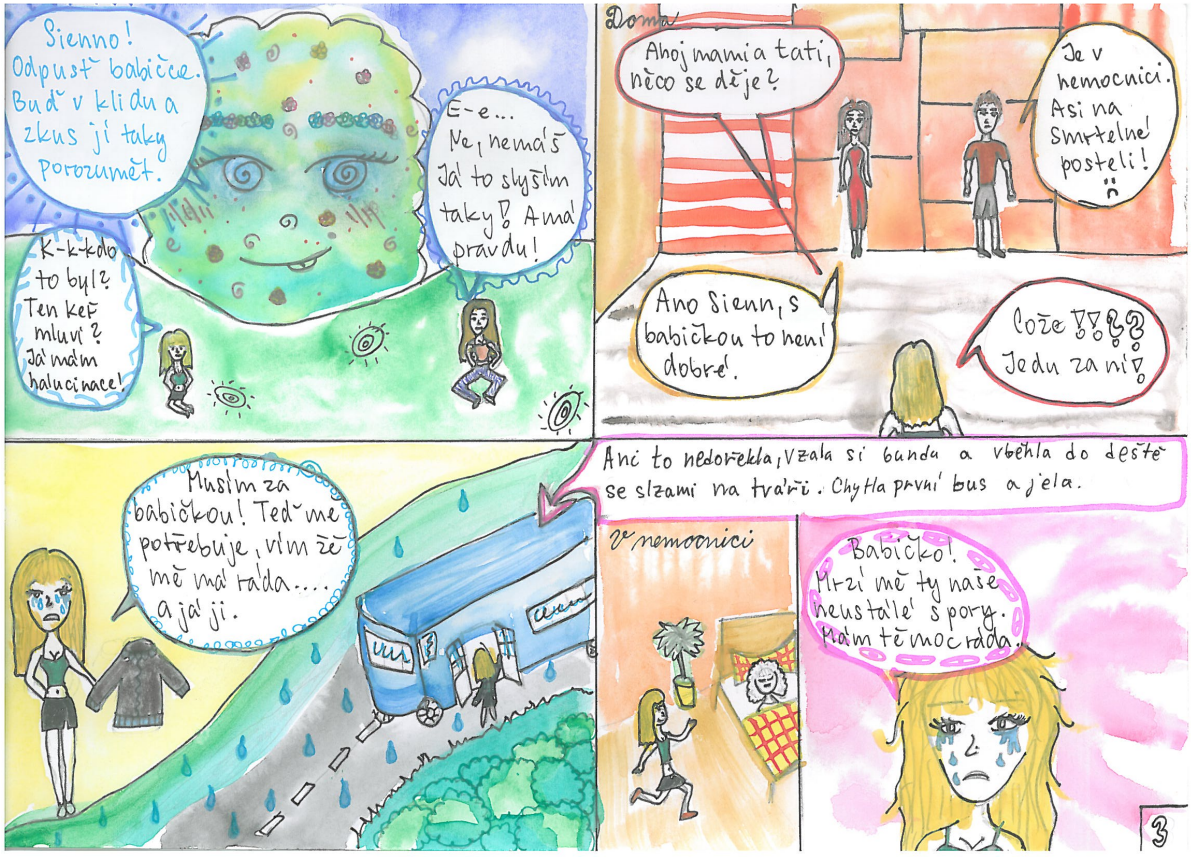
Skřítek uznal, že je opravdu mistr kovář a kouzelnou palici jeho prateteřka mu věnoval. Palice byla velká, mohutná ale přitom lehká jako pírko.

Jiří se vrátil zpátky domů a před zraky všech obyvatel království, porvnal palici do vzduchu. Rozmáchl se a udeřil. Vzešla jediná rána a tvrdé kameny se rozprášily na prach.

Kovář Jiří si palici ponechal a slíbil všem, že ji bude používat jen pro dobro jejich království. Od krále dostal slíbení zlato, za které si postavil novou kovárnu a dál pokračoval ve svém řemeslu.

V MÝCH OČÍCH
Babička nutí celý život svoji vnučku, aby přebrala její řemeslo a stala se švadlenou.
Babička byla jedna z nejlepších švadlen v kraji a chce, aby jí byla i Sienna.
Vnučka Sienna to od dětství nesnášší a připomíná jí to hádky s babičkou i když se mají jinak moc rády.
Achjo, mě to fakt nebaví, já necha'pu, proč mě furt nutí?! Mě to vůbec nezajímá nějaký blbý šicí stroj!
No víš,... tak si zkus s bábi třeba promluvit.
Promluvit?! A s bábi? To radši budu psát hned přijímačky!!!
Jak dlouho si s ní nemluvila o něčem jiném než je šicí stroj?
HODNĚ DLOUHO!
Doma
Utrť mě babi, mě to prostě nebaví.
Cože?
No to snad NE?!
Tak co Sienn, víš, že to po mě převezmeš - řemeslo švadlenu?
1

Čau Mono, můžeš jít teď ven? Potřebuju se uklidnit, byla jsem u babičky...
Mobil
Jasně! Jen si usuším vlasy.
Za 30 minut...
Tak kam půjdeme?
Nevím, kam nás vítr zavane
Týjo! Co to je?
To je keř? WOW!
Jdeme tam?
No tak jo.
Co když na nás něco vyskočí?
Jo, tvoje babička! Dělám si srandu...
NE!
Tady je mi dobře.
Mě též.
Ach jo, Mono babičku mám ráda, ale vůbec ji nezajímá můj názor, co mám dělat?
To mě mrzí. Ale věřím, že se to někdy spraví.
2

Sienno! Odpusť babičce. Buď v klidu a zkus jí taky porozumět.
K-k-kdo to byl? Ten kdě mluví? Já mám halucinace!
E-e... Ne, nemáš. Já to slyším taky! A má pravdu!
Doma
Ahoj mamia tati, něco se děje?
Je v nemocnici. Asi na smrtelné posteli!
Ano Sienn, s babičkou to není dobré.
Cože ▽。◇!? Jedu za ní▽。
Ani to nedořekla, vzala si bundu a vběhla do deště se slzami na tváři. Chytla první bus a jela.
Musím za babičkou! Teď mě potřebuje, vím že mě má ráda.... a já ji.
V nemocnici
Babičko! Mrzí mě ty naše neustálé spory. Moc tě mám ráda.
3

Sára Foltýnová
ZŠ a MŠ Loučka

ŘEMESLA

aneb

O poklad strýca Juráša

Almanach dětských literárních prací
rok 2025/2026

práce nebyly stylisticky upravovány

Vydala Městská knihovna Valašské Meziříčí,
příspěvková organizace,
Nábřeží 268, 757 01 Valašské Meziříčí,
tel.: 571 621 589, www.mekvalmez.cz, sluzby@mekvalmez.cz
v roce 2026
Sestavil: Tomáš Stříteský
Náklad 45 výtisků
Obálka vytvořena pomocí AI
vydání první